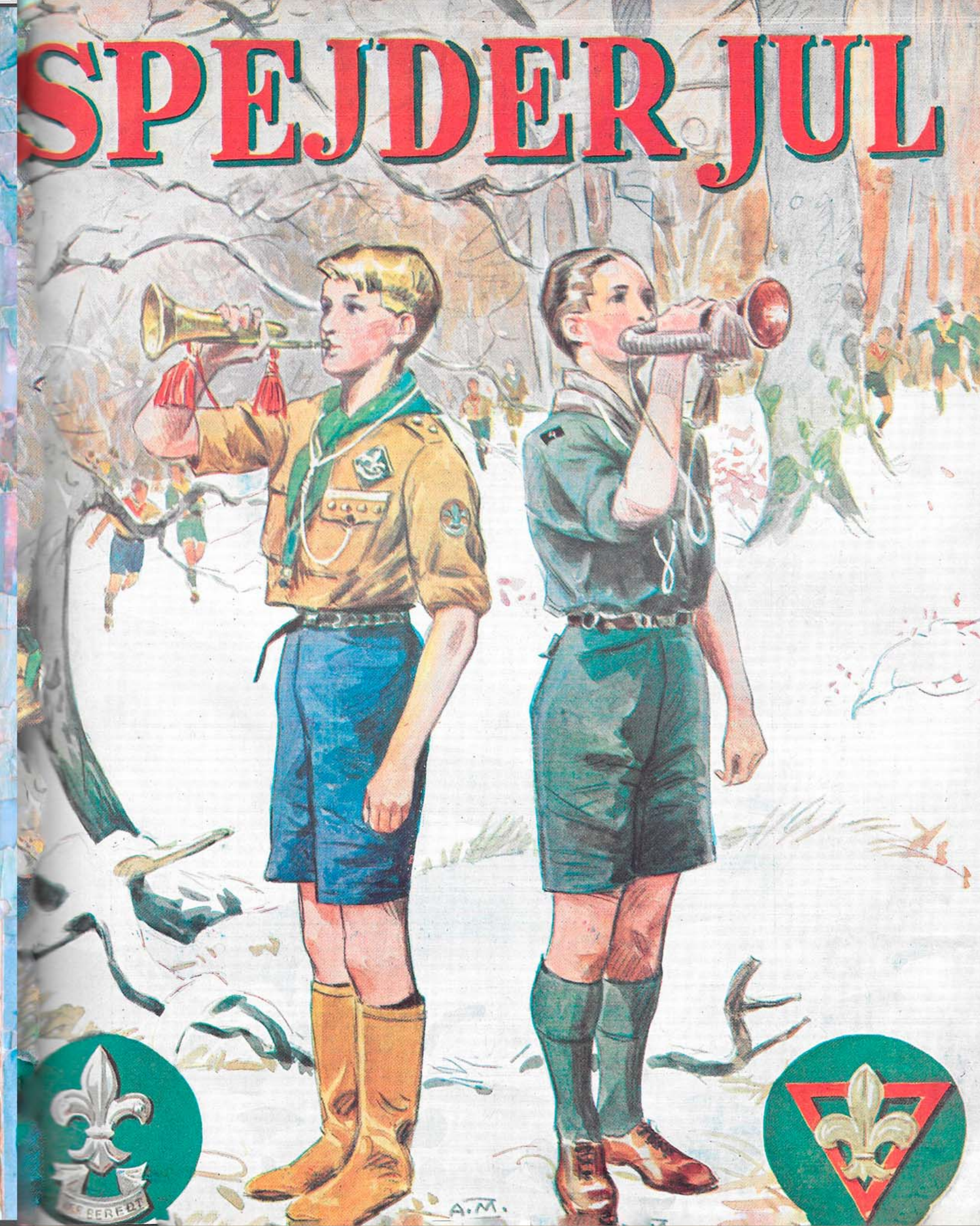

SPEJDER JUL

A.M.

SPEJDER JUL

INDHOLD

VARIG JUL. Af A. J. Rud.

Vignetter af Aage Gravgaard.
Helsides Tontryk efter Maleri af van Dyck.

GUSTAVS ÆVENTYR. Fortalt af „Ivriga Vargen“. Fotos af samme.
Tegning af Aage Gravgaard.

I AABEN BAAD MELLEM TO VERDENSDELE.
Dagbogsoptegnelser af A. E. Porsild. Fotos af samme.

BETHLEHEM. Skildring af Svend Rehling.
Fotografiske Illustrationer.

SØNDMØRE. Digt af Kristoffer Randers.
Mange Fotografier.

JULEAFTENS DAG. Spejderfortælling af L. P. Fabricius.
Illustreret af Axel Mathiesen.

JULESTJERNEN. Digt af Christian Rasmussen.
Tegning af Viggo Bang.

EN FØRERS FERIE. Fortælling af August Klingsey.
Illustreret af Poul Bech.

LIDT SPEJDERHUMØR I BILLEDER OG VERS.
Tegninger af Aage Gravgaard, Tekst af „En gammel Dreng“.

BILAG: SCT. GEORG OG DRAGEN. Tegning af Viggo Bang.

REDIGERET AF L. P. FABRICIUS

Omslagstegning af Axel Mathiesen.
Nærværende Ramme tegnet af Mogens Strøm Tejsen.

Udgivet af

K. F. U. M. SPEJDERNE I DANMARK OG DET DANSKE SPEJDERKORPS
1930

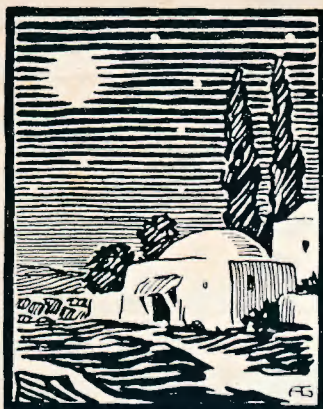
Forhandling til Boghandlere: F. PALM GREISEN, KØBENHAVN.

SCT. GEORG OG DRAGEN

MALET TRÆGRUPPE UDFØRT AF BERNT NOTKE FRA LÜBECK OG OPSTILLET
I STOCKHOLMS STORKIRKE AF STEN STURE DEN ÆLDRE TIL MINDE OM
SVENSKERNES SEJR OVER DANSKERNE VED BRUNKEBJERG 1471

EFTER EN FARVELACT TEGNING AF VIGGO BANG

VARIG JUL

af A.J. Rud

Den Plads, vore Julesalmer har ved Julefesten, kan ikke indtages af noget andet. I mangfoldige Hjem, hvor Salmesangen ellers desværre helt er forstummet, har Julesalmerne bevaret deres Plads.

De kommer derfor først, ogsaa ved det tændte Træ; men derefter synges der i mange Hjem, mens man gaar rundt om Træet, tilsidst et Par fattige Strofer, der har hævdet sig, rimeligvis ved Melodiens Hjælp og til Ære for Børnene.

„Nu har vi Jul igen, og Julen varer ved til Paaske“.

De har ikke meget at skulle have sagt, de to Strofer. De kan nemt kritiseres sønder og sammen og dømmes fra en Plads, der burde fyldes af noget bedre.

Men man kunde jo ogsaa gøre noget andet ved dem, lade dem med deres glade Toner være Udtryk for en taknemmelig Glæde, der ikke hele Tiden kan klæde sig i dybe og højtidsfulde Ord. Og dernæst kunde man se at finde, hvad Meningen med dem egentlig er. Maa-ske skal vi slet ikke føle os ophøjede over deres Besked til os.

De taler om *en varig Jul*, og det er dog nok Guds Mening, at den ikke skal være en flygtig, festlig Stund eller en lille Ferie, hvor Lysene tændes og hurtig brænder ned, eller et Par Aftentimer, hvor man kan synge nogle gamle Salmer, der saa forstummer hele Aaret. Det vilde ogsaa være velsignet, om den Mildhed i Sindene og den Barmhjertighed, der kaldes til Live, naar Julen kommer, kunde vare i Stedet for

at blive hurtig afløst af den sædvanlige søgne, graa og visne Gnavenhed.

Det er heller ikke tilfældigt, at Julen sættes i Forbindelse med Paasken. Paaske og Pinse udsprang af Jul.

Da det blev Jul paa Bethlehems Marker, begyndte Gud sit store Frelserværk, da hans enbaarne Søn steg ned til os i det lave og gik ind i sine faldne og vildfarende Brødres og Søstres Kæde og blev vor Broder. Trods alt vilde den almægtige, hellige Gud kendes ved sine ulykkelige Børn og gøre os dertil paany.

Saa er det altsaa alligevel noget stort at være Menneske, siden Guds enbaarne kunde og vilde blive det. I alt Fald i Guds Øjne maa det være noget værdifuldt. I Verdens Øjne er det ofte noget meget ringe. Der er ingen Skabninger, der foragter hinanden, og dermed sig selv, som Mennesker. — Ja, det er noget overmaade stort at være et genialt Overmenneske, og de, som tror sig selv at høre til den lille snævre Kreds af dem, der bærer Landet, tager ogsaa sig selv storslaaet højtideligt. Men andre plejer de at se ned paa i tilsvarende Grad. Berømte Mennesker ligefra Nordpolsfarere til stærke Boksere, bliver der ogsaa gjort umaadelig Stads af. Men et lille, almindeligt Menneske, hvad er det regnet? Naar det altsaa bare er Menneske, uden Tilsætning af Over- eller Berømmelse. Hvad regnes et Barn paa Gaden for herhjemme? For nu slet ikke at tale om, hvordan Menneskeforagten viser sig i det moderne Rusland.

Men nu kommer Juleevangeliet og siger os, at det er helt modsat med Gud. Han giver Verden Uret. Et Menneske, naar det bare er et Menneske, og saalænge det er det, er i Guds Øjne det største paa Jorden og dyrebart for Guds Hjerter.

Blot vi dog aldrig maa holde op med at forundres derover! Det er altid forunderligt for det Menneske, som har opdaget sin egen Synd og Skyld overfor Gud. Saa giver man Verden Ret: Herre, hvad er der dog ved mig, som Du kan bryde Dig om! Og den gamle Salmist giver vi Ret: Herre, hvad er et Menneske, at Du kommer ham i Hu, et Menneskebarn, at Du besøger ham! Det er altid forunderligt, at Gud i sin ubegribelige, i dobbelt Forstand grundløse Kærlighed har fundet os saa meget værd, at han ikke sparede sin enbaarne Søn, for at han, naar han gik ind i vor Kæde, kunde løfte den op og hjem med sig.

Men saa er vi i Tankerne paa Vej fra Jul til Paaske; thi de to kan ikke skilles ad. Da førte Herren sin Kærlighed til Fuldendelse.

Der er altsaa god Mening i Julestroferne, og det er ikke unødvendigt, at den bliver sagt og forstaaet, for at Julen ikke skal blive, hvad den er for altfor mange Mennesker, en Skik uden kristeligt Indhold og Alvor. Vi skulde følge med ham til Paaske.

Først da faar vi kende hans salige Naade,

først da løses Korsets, Forargelsens Gaade.

I mange Hjem, hvor man gaar i Kreds om Træet og synger de to Julestrofer, gaar man tilsidst i Kæde med Far eller Mør foran fra Træets Lys rundt i Hjemmets Stuer, bestandig syngende tilbage igen til Træet. Den symbolske Mening med denne Skik er den at bære Julelyset og Julesangen ind allevegne; hele ens Hjem skal signes, alle de Stuer, hvor det daglige Liv

laves med dets Arbejde, Glæder og Sorger, skal tages med. Julen skal vare, og den skal være med i hele Hjemmets daglige Liv.

Ogsaa det er der god Mening i. Festen skal verificeres i det daglige Liv. Hvad den har at bringe os, vil ikke nøjes med at blive besunget i en flygtig Stund. Det skal blive vor Sjæls daglige Brød, at den maa blive holdt i Live lige til den store Paaskemorgen.

Er det ikke den samme Billedtale, vi møder i de tre store kristne Festers Navne: Julenat, Paaskemorgen, Pinsedag? Lyset tændtes i Julenat. Det voksede, til Solen straalte i al sin Glans Pinsedag.

En dansk Kirkemand har fortalt, at han en Dag gik i Kirke i en af Hamborgs store, prægtige Kirker. Det var ham en pinlig Skuffelse kun at finde en faatallig Menighed samlet til Gudstjeneste.

Men da han forlod Kirken, fandt han nederst samlet en lille Flok Spejdere, der sad stille og ventede. Han gik nærmere og opdagede paa en af Bluserne et lille Dannebrog, der skimtedes under Regnfrakken.

Det blev ham en glædelig Hilsen hjemmefra. Men han blev endnu glædeligere hilset, da han bagefter udenfor kunde høre de danske, friske Stemmer inde i Kirken synge „Den signede Dag“.

De sang altsaa ogsaa om „Den salige Stund, den Midnatstid, Vorherre han lod sig føde, da klared' det op i Østerlid til dejligste Morgenrøde“. Der gik nu den lille Flok og bar Julen med sig, ikke blot i Hjemmets Stuer, men hvorhen de i Verden for. Julen varede for dem og var en Virkelighed for dem. Og saa kom de altsaa derved uden at vide det til at synge lidt Lys og Glæde ind i en modfalden Landsmands Sind og Tanker.

A. I. Rud.

Maria og Jesusbarnet.
Efter Maleri af A. VanDyck.

GUSTAVS ÆVENTYR

Fortalt af Ivriga Vargen

Tegning af Aage Gravgaard, Fotos af Forfatteren.

Det hændte en Gang i Foraaret, at en Spejder skulde ud paa et Par Dages Vandring. Vi kan jo kalde ham for Gustav, saa slipper jeg for at bruge hans sædvanlige Navn.

Aftenen forud havde Gustav pakket Rygsækken med alle de Grejer, som en Dreng med en Smule Fornuft kan tage med, og maaske lidt mere. Maden var det eneste, der manglede, og den skulde puttes i om Morgen.

Klokken otte om Morgen sad Gustav i Toget. Rygsækken havde han lagt op i Nettet, men Fotografiapparatet havde han endnu over Skulderen, og den lille smarte Lejrøkse i Bæltet. Han sad i dybe Tanker. Det er ikke godt at vide, hvad han tænkte paa, men Toget var allerede kommet forbi flere Stationer, da han vaagnede op ved, at der pludselig blev Røre i Kupeen. Han opdagede snart, hvad der var paa Færde, en Dame var blevet syg, og hendes Mand saa sig uroligt om efter en eller anden, der kunde hjælpe ham med at bære hende ud ved næste Station. Gustav var der straks og tilbød sin Hjælp, og nogle andre kom ogsaa, saa det gik let med at faa den syge ud af Toget og ind i Ventesalen.

Men saa skulde der telefoneres efter Doktor, og der skulde skaffes en Vogn. Gustav for af Sted som en Pil til den nærmeste Bondegård og fik en Bil ned til Stationen. Den syge blev bragt ind i den, Manden satte sig ved Siden af, og saa af Sted!

Gustav stod og saa efter den. Men saa vendte han sig

hastigt om og kiggede ud ad Jernbanelinien. Toget var gaaet, ja, naturligvis, men Gustavs Rygsæk var ogsaa gaaet med Toget.

Tak, nu sad han kønt i det! Hvad skulde han nu finde paa? Køre hjem igen? Aaja! Men saa røg hele Udflugten i Luften og Vandrigen gennem Skoven og alle dens ventede Æventyr.

Skulde han da i hvert Fald gaa til Skovs? Uden Rygsæk og Mad og alt andet! Mad! ja, der fandtes ikke en Købmandsforretning i Nærheden af dette Trinbræt. Men der fandtes et Par Smaahuse, han kunde jo forsøge dér, saa maatte han forsøge at klare sig uden de andre Grejer.

Han spekulerede lidt endnu, og saa et, to, et, to, marcherede han hen til Smaahusene. Han havde taget sin Beslutning, og nu gjaldt det om at faa den udført.

I et af Husene fik han en Smule Mad: en Bid Flæsk, nogle Kartofler, en Stump Kød, lidt Smør og et lille Stykke Ost, en Smule The og lidt Sukker i en Pose, men Brød havde de ikke Spor af. Gustav spurgte, om han ikke kunde faa lidt Mel, saa vilde han prøve paa at bage selv. Konen kiggede lidt vantro paa ham, men et Par Skefulde Mel kunde han da faa, og saa skulde han vel have lidt Salt. Men saa var det Gæren, jo, om hun ikke havde en Smule Bagepulver; det havde hun virkelig, og han fik en Smule i noget Papir. Saa løb hun over til Naboens og kom tilbage med fire Æg, det var alt, hvad der fandtes af den Vare.

Nu begyndte Gustav at komme i sit Es. Han betalte, hvad Gildet kunde være værd, og saa fik han en stor brun Papirspose til at putte det hele i og noget Sejlgarn til at binde om. Saa stampede han af Sted med Posen under Armen.

Da han var kommet lidt ind i Skoven, brast han pludselig i en skraldende Latter. Han lo, saa han maatte sætte sig i Vejgrøften og lægge Posen.

Tænk, om nogle af Patruljekammeraterne skulde komme til at se ham nu, hi, hi, hi, eller en eller anden af Førerne, ho, ho! Her gik han, Gustav, som altid plejede at være saa omhyggelig med sin Udrustning, for at den kunde være lige som den skulde, og nu gik han her uden Rygsæk og med en Papirspose under Armen. Han, der oven i Købet havde faaet det saa nøje indprentet, at man paa Ture aldrig maatte gaa med noget i Hænderne, og som plejede at være saa haanlig overfor Smaadrenge, naar de kom til deres første Tur med en Bærerem i den ene Haand og en Rejsetaske i den anden.

Naaja, man kunde jo ordne sig lidt. Han tog Remmen af Hylstret til Fotografiapparatet og spændte den i Pakken, Fotografiapparatet blev hængt i Bæltet og saa fremad March igen! Nu havde han Papirsposen paa Ryggen og Hænderne fri.

Saa blev han paa en Gang alvorlig og begyndte igen at spekulere. Men jo længere han gik, jo mere klarede det op i hans Ansigt, og Munden flækkedes mere og mere til et bredt Grin; han var ved at lave en Plan.

For det første skulde han finde frem til et Sted, hvor han vidste, han kunde holde til, og hvor han kunde rumstere, saa meget han vilde, samle Brænde og tænde Baal og fælde et eller andet lille Træ, hvis han havde Brug for det. Der skulde han lave noget rigtig fint. Drengene skulde komme til at se, hvordan en Spejder bærer sig ad, naar han skal klare sig i en snæver Vending og han fløjtede og sang, saa det klang i Skoven.

Endelig, efter to Timers Vandring var han der. Her var Stedet, javist var det her. Han søgte efter gamle Kendemærker og lod, som om han var rigtig hjemme. — — —

Her var det ogsaa, at jeg traf ham nogle Minutter senere. Han stod og kiggede paa nogle Sager, som hængte paa en Træstamme. Det var en gammel Birk, som var knækket et Par Meter over Jorden. I Stammen var en Økse og en Kniv hugget fast, paa Øksen hang en brun Pakke i en Rem. Gustav stod med Fotografiapparatet i Haanden og betragtede Stammen nøje.

I kan tro, han gjorde store Øjne, da han opdagede mig, og Ansigtet blev muggent, næsten uvenligt.

„Hvad skal du her?“ røg det ud af ham.

„Go'dav, Gustav“, sagde jeg, „det var en venlig Maade at hilse en Kammerat paa“.

„Ja, nu kommer du og spolerer det hele for mig!“

„Hvad har jeg spoleret, jeg saa ikke, at du fotograferede“.

„Ev, det var ikke det, det var allerede færdigt, men . . .“

„Hvar for men? Ud med Sproget og staa ikke der med dine men'er. Du plejer vel at kunne lukke Munden op, saa man forstaar dig“.

„Jo, det skulde jeg da mene“. Og saa fortalte Gustav om den Plan, som var slaaet ned i ham, medens han gik igennem Skoven. Han skulde klare sig uden Oppakning, han skulde lave Mad, der var Guf og ordne en Lejrplads til Nat-

ten og snedkerere alle de Redskaber, som man kan forlange, at en Spejder har med i Lejr, og saa vilde han fotograferer hele Klatten og vise Kammeraterne, hvordan man klarer sig.

„Men“, sluttede han, „men nu er du kommet og har ødelagt det hele. Du kommer med fuld Oppakning, og jeg ved ikke hvad, og saa er hele Planen den bare Labskovs“.

„Jasaa“, sagde jeg, „er der ikke andet i Vejen“. Og saa tog jeg Rygsækken af og smed den over paa den anden Side af den brede Bæk. „Der kan den ligge“, sagde jeg, „til du beder mig om at gaa over efter den. Gaa du nu bare i Gang med dine Patenter, jeg skal nok nøjes med at være Tilskuer, til du bliver færdig. Faar du bikset noget Mad sammen, der kan spises, saa kan du byde mig en Bid. Og bliver der ikke noget af det, saa kan jeg nok sulte et Par Dages Tid“.

Saa klarede Gustavs Ansigt op igen. Han tog Øksen ned fra Birkestubben og begyndte at gaa ned ad Bækken for at kigge paa Træerne. Saa standsede han ved en gammel Vantrivning af et Piletræ, som stod helt inde under en statelig Birk, det gik han løs paa. I Løbet af fem Minutter

»I Stammen var en Økse og Kniv hugget fast«.

Gustavs Grejer.

var det fældet, saa begyndte han at kappe et Stykke af Rodenden af, ca. tre Decimeter langt, det varede ogsaa fem Minutter, Øksen var lille, men skarp og god. Saa begyndte han at udhule Blokken i den ene Side med Øksen, det gik ikke hurtigt, men efter en god halv Time havde han et lille Trug færdigt. Det var rigtig fikst lavet og rummede vel om ved en Liter.

Saa kom han hen til Stenen, hvor jeg sad, lagde Øksen og Truget fra sig og begyndte at rulle store Sten sammen. I Løbet af et Øjeblik havde han bygget et Ildsted. Det var ikke et af de sædvanlige Kogehuller, som vi plejer at lave, med Plads til en Gryde oven paa, men det lignede snarere en Ovn med en stor, flad Sten som Tag, en Skorsten i det ene af Baghjørnerne og Indfyringshul foran. Der begyndte han at tænde op, der var godt med tørre Grene rundt om og ogsaa tørt Græs til at tænde op med. Snart blussede det fint i Ovnen, og Røgen stod ret op gennem Skorstenen. Saa begyndte Gustav at smide smaa Sten ind i Ilden, de var ikke større end en knyttet Haand, knap nok. En syv, otte Stykker hev han ind, og saa satte han en Sten for som Ovnluget.

Jeg kunde ikke begribe, hvad han mente med det, men vilde ikke spørge. Jeg tænkte, at det nok vilde vise sig efterhaanden. Saa gik han igen hen til det fældede Træ og begyndte at kappe et nyt Stykke af Stammen, det udhulede han ogsaa, men ikke saa meget som det andet, bare omtrent firkantet, saa glattede han det til udvendigt og lod en Stump blive siddende i den ene Ende som Haandtag, saa at det kom til at ligne en Øse eller saadan noget. Da han var færdig, aabnede han Papirsposen.

„Nu skal vi have os en Kop The, saa Maven kan blive mere tilfreds,” forklarede Gustav. Jeg syntes, det saa en Smule mærkværdigt ud, men holdt stadig gode Miner. Thebladene kom frem og Sukkeret ogsaa, men saa syntes Gustav at have faaet noget andet at tænke paa. Han saa sig om og fik Øje paa en stor Enebærbusk, den fældede han

med nogle Hug og begyndte saa at bearbejde de nederste Dele af Stammen med Øksen. Jeg havde aldrig troet, at det gik saa godt med at bruge en Økse. Det varede ikke længe, før Gustav havde lavet en Ske af Enebærbuskens Stamme; den saa ikke ganske og aldeles ud som en ægte Sølvske, men det kan man jo heller ikke forlange, at en Træske skal gøre.

Da han var færdig, huggede han et Par korte Pinde af Enebærbusken og klemte dem fast i Truget, saa der blev to Rum i det, et større og et mindre. I det lille Rum bredte han et gammelt Lommetørklæde, det var slidt, men helt og fuldstændig rent. Nu kom det fornøjelige.

Først fyldte Gustav hele Truget med Vand nede ved Bækken. Saa tog han to Kæppe med Tvejer i den ene Ende, aabnede Ovnlugen og pillede en af Stenene ud, som nu var glohed, han plumpede den ned i den Del af Truget, som han havde anbragt Lommetørklædet i, Vandet begyndte at hvisle og syde og blev helt sort af den sodede Sten. Da det holdt en Smule op med at syde, fiskede han Stenen op og tog en ny frem af Ovnen og gentog Forestillingen med den. Ved Hjælp af fem, seks Sten var Vandet i Truget blevet dampende hedt. Saa løftede Gustav forsigtigt Lommetørklædet op, og al Aske og Sod fulgte med, saa at han nu havde rent, varmt Vand. Bagefter var det en smal Sag at binde Theen ind i et andet Hjørne af Lommetørklædet og dyppe det i Vandet, og saa kunde vi hælde det over i Øsen, røre Sukker i med Skeen og sætte Smag paa en herlig Vildmarksdrik.

Men dette var bare Begyndelsen. Jeg kan ikke her beskrive alt, hvad Gustav gjorde, jeg skal bare i en Fart nævne noget af det.

Først lavede han en Gaffel og en Kniv til at smøre med. det kunde være rart at have den til Middagen; saa maatte han til at lave en Tallerken af Træstammen. Det var lidt besværligt, men det gik dog. Saa skulde han have en Brødspade til Bagningen. Den lavede han ogsaa med Øksen, saa en lille Spade til at øse Sand op omkring Ovnen, for at den rigtig kunde holde sig varm. Alt dette tilvirkede Gustav simpelthen med Øksen. Han havde sin dejlige Skovmandskniv ved Siden, men den kom ikke frem en eneste Gang. Det saa ud til, at han rigtig vilde prøve at klare sig med saa lidt Værktøj som muligt, og det gik rigtig godt.

Midt i det hele mente Gustav, at vi skulde have os en Smule Frokost.

Han smed igen nogle Sten ind i Ilden, fyrede rent umanerlig og skulde lige til at rage Gløder ud i en Grube i Nærheden af Ovnen for at stege et Par Stykker Flæsk, men saa blev han klar over, at han trængte til en Stegegaffel. Som tænkt saa gjort, Resten af Enebærbusken maatte leveres Materiale, Øksen kom i Sving og i Løbet af et Par Minutter var Gafflen færdig. Da Flæsken var stegt, fiskede han en hed Sten ud af Ovnen og plumpede den i Vandtruget, nu passede han ikke paa med at si Vandet, han skulde bare koge et Par Æg, ned med et Æg i Vandet og saa en hed Sten paa hver Side af det, det gik som et Lyn, og i Løbet af syv, otte Minutter var Ægget færdigt. Det smagte udmærket at spise Æg med Træske og Flæsk paa Trætallerken. Det friske Træ satte oven i Købet en Smule krydret Smag paa det hele.

Det var blevet godt op paa Dagen, og Gustav syntes, at det blev anstrengende at staa krumbøjjet foran Ildstedet, han huggede et Par kløftede Grene af Piletræet, slog dem ned i Jorden, lagde en tredje Gren ovenpaa og havde saaledes en storslaaet Lejrstol, som vi allesammen kender, hvis vi har været i en rigtig Lejr.

Til Middag stegtes Kødstykkerne over Gløderne, Kartoflerne graves ned i Stegegrubens Aske, og alle Gløder i Ovnens ragedes hen over. Bundstenen i Ovnens fejedes fint ren med en Grangren, et Æg blev slaaet ud paa den hede Sten og spejledes i Løbet af nogle Øjeblikke, og saa sattes Træstykkerne ind og Ovnens lukkedes, saa der bare blev en lille Aabning i det ene Hjørne, i denne Aabning tændtes der en Ild af tørre Grangrene, for at der kunde blive Overvarme ved Bagningen.

Jeg har set mange Gutter bage udendørs paa mange fikse Maader, jeg har ogsaa været med, naar en Patrulje ordnede et rigtigt Kagebageri med en Bagerovn, der var lavet af en Bisquitdaase.

Ganske vist synes jeg ikke, at det passer sammen med Vildmarkslivet at slæbe en Bisquitdaase med fra Byen for at kunne bage ude. Har I tænkt paa, hvilket Civilisationens Mesterstykke saadan en Bisquitdaase er? En af mine Kammerater, som er Fagmand i saadan noget, har hjulpet mig med at regne ud, at mindst seks, syv industrielle Virksomheder med en Masse Maskiner maa have været i Gang for at skabe dette Vidunder. Og allermindst 50 Arbejdere maa have haft det imellem Hænder, inden det blev færdigt, det er storartet, men det er ikke Civilisationens Underværker, vi søger paa vore Vandringer i Urskoven. Det er Naturens enkle Storhed, vi vil se, derfor lader vi blive hjemme saa meget som muligt af det, vi ellers anser for Nødvendighedsartikler, og prøver at klare os med saa enkle Midler som muligt. Vi vil have Lov at erfare, om vi kan frigøre os for en Del af de Vaner, som binder os, vi vil lære os til at beherske alle uventede Situationer, vi kommer ud for i Livet.

Men jeg skulde vel gøre min Historie færdig. Det havde været Gustavs Mening at bygge en Hytte til at sove i om Natten. Der skal jo en Smule Træning til for at sove ude saa tidligt om Foraaret, og jeg vil ikke raade nogen til at gøre det, der ikke først har forsøgt adskillige Gange i Løbet af Sommeren og ikke er grundigt inde i alle de Forsigtighedsregler, der skal træffes.

For Resten naaede vi ikke at bygge nogen Hytte denne Gang, vi var jo ikke mere end to, og det er ikke let at naa alt. I Stedet tog vi ind hos en god Ven, i hans Blokhús, ikke langt derfra.

Ved Lejrilden i den aabne Pejs sad vi saa om Aftenen og sludrede om alt det meget andet, man selv kan lave i en Lejr, og vi blev enige om, at vi kunde lade ikke saa ganske lidt blive hjemme af det, vi ellers plejer at tage med.

Noget, vi bruger i Lejr, er, at vi har en Stunds Bibelstudium sammen om Morgen. Nu, da Gustav var blevet af med sin Rygsæk, og

jeg ikke kunde faa min, havde vi ingen Bibel. Saa kom vi til at tænke paa, at vi maaske havde lidt af Bibelen inden i os. Og saa forsøgte vi at skrive en af Beretningerne ned efter Hukommelsen; hvad den ene havde glemt, kom den anden i Tanker om, og vi fik ved fælles Hjælp det hele rigtig pænt, syntes vi. Da vi kom hjem og sammenlignede vort nedskrevne med Originalen, var der naturligvis en Del Fejl, men vi havde i hvert Fald gennemtænkt hele Sagen, maaske mere omhyggeligt, end hvis man bare læser indenad.

Paa samme Maade kan man jo gøre med Sange og Salmer. Et Par Dreng i en Lejr skulde let kunne skrive en hel Sangbog efter Hukommelsen, og saa skulde alle kunne synge med ved Lejrbaalet, selvom de ikke kunde Sangene i Forvejen.

Ja, nu er der blot en Ting til, som jeg skulde fortælle om Gustav og hans Æventyr. Da Solen stod op, og det var Tid for Gustav at gaa videre, tog han først et Par Fotografier af alle de Grejer, som han havde lavet. Derefter lavede han et stort Baal, lagde hele Redeligheden paa det, puttede den tomme Papirspose under Kvaset og satte en Tændstik til, og alt gik op i Røg.

Derefter vandrede han hjem let og fri, lettere endda end han var kommet, men med endnu en oplevet herlig Dag i den frie Natur.

Da mindedes jeg Karlfeldts Ord i Digtet „Ny Jord“:

*Du vældfriske Kulde fra Bjerget, strøm ned som en Lægedomsflod,
tvæt Lemmerne stærke, bring Farve i Ungdommens blegnende Blod;
for meget vi plejer begære, her er der for pylret og varmt,
kom, døb os til Vildmarkens Lære, til Liv, som er haardført og armt.*

(Oversat af Den gamle Kronhjort).

Madlavning i Vitamarken.

I AABENBAAD MELLEM TO VERDENSDELE

af A. S. Porsild

Gennem Dagspressen kan man fra Tid til anden høre om Brødrene Porsilds Bedrifter i det arktiske Kanada; mandig Indsats af unge Danske i fremmed Land, der omfattede æventyrlig lange Transporter af æventyrlig store Flokke af Rensdyr. Da »Spejder Jules Læsere sikkert er interesseret i disse Mænd, har vi formaaet den ene af Brødrene til at sende nogle Dagsbogsoptegnelser, som findes nedenfor.

Fra den lave Top af Cape Prince of Wales, Amerikas vestligste Pynt, kan man se over Beringsstrædet til Sibiriens østligste Punkt: East Cape. Og man kan, hvis Belysningen er god — men det er den sjældent her — tage et Fotografi, hvor baade Asien og Amerika er i det samme Billede. Midt i Strædet ligger nogle smaa Øer: Diomedøerne eller Albatros-Øerne, fordi de er et af de nordligste Steder, der regelmæssigt besøges af Stillehavets Albatrosser (*Diomedes sp.*). Øerne er af Granit, og de staar med overalt næsten lodrette Vægge op fra Havet. Ikke desmindre er de beboede af en Stamme Eskimoere, som lever deres Liv her ude, hvor Vejret altid er barskt, koldt og sludfuldt, oftest Taage, men hvor Havdyrene endnu er talrige. Husene er som Svalereder byggede paa nedfaldne Sten ved Foden af Fjeldvæggene. Ydermuren hviler paa Stolper, og ind kommer man gennem en lang Tunnel med Aabning i Gulvet.

Disse Øer er en af Tærsklerne, som Amerikas Befolkning, Dyr og Planter har passeret. Selv synes de aldrig at have været dækkede af nogen Istid, og det er derfor muligt, at noget af det Mos og Lav, der gror derude, er en direkte Fortsættelse af det, der groede der før Istiden.

For vor egentlige Opgave, Undersøgelsen af Muligheder for Rensavl, var Øerne uvedkommende, men vi kunde simpelthen ikke lade være at gøre et Forsøg paa at besøge dem. Kun sjældent kan et Skib lande der, da der absolut ingen Havne er, og naturhistorisk set er Øerne saa godt som ukendte. Men Eskimoerne sejler endnu, som de altid har gjort, over Havet, til Asien eller Amerika i deres primitive Baade, betrukne med Sælkind. De er vante til at finde Vej i Taagen, og de har saa megen Erfaring om Vejret, at de kan vælge Rejsedage, da de kan slippe over.

Da de Forenede Stater købte Alaska fra Rusland,

beholdt Russerne Store Diomedø, medens Amerika fik den lille, og Landenes og Kontinenternes Grænselinie gaar nu midt imellem dem. Folkene paa Storøen rejser fremdeles over til den lille Ø for at handle, fordi man der har bedre Forsyninger og bedre, amerikanske Varer. En lille russisk Krydser ligger der ude for at hindre det, men i Taagen tør den ikke komme Øerne for nær, og Eskimoerne benytter sig af Taagen.

Vi kom der over den 13. Aug. med en Fragt- og Passagerbaad „Silverwave“. Det var usædvanlig let at komme i Land den Dag, og „Silverwave“ gik omtrent med det samme tilbage. Vi traf her en gammel Bekendt, Etnografen Dr., som var bleven landsat her fra en amerikansk Krydser for nogle Uger siden. Han havde foretaget Udgravninger af de indfødtes forladte Bopladser og Køkkenmøddinger, men var syg nu. Han troede, at han havde Blindtarmsbetændelse og var meget nedtrykt, dels over sin Tilstand, dels fordi Krydseren, som havde lovet at hente ham igen, udeblev. Antagelig havde den Isvanskeligheder længere nordpaa.

Kort efter vor Ankomst kom Taagen tyk og tæt, og da vi kom op næste Morgen, var den der endnu og samtidig blæste det koldt fra Nord. Vi var ude paa vore første Ekskursioner og besøgte bag efter Missionæren, en Nordmand. I Løbet af Dagen kom en Skindbaad fra Sserdze Kamen paa Sibiriens Nordkyst, N. f. East Cape, for at handle. Besætningens Udseende og Klædedragt var nogenlunde den samme som Eskimoernes, men vi forstod absolut intet af deres Sprog, saa det maa have været Tschuktschere.

Om Natten blæste det op til Storm, men Taagen blev bare tættere. Ved Middagstid d. 15. Aug. var Luften 5° C. Brændingen tog til, dog tror jeg, at en øvet Baadsbesætning kunde lande med en Skindbaad. Men Tschuktscherne kunde i alt Fald ikke rejse. Vejret holdt sig ogsaa den følgende Dag. Alt var drivende vaadt, men vi fik saa nogenlunde Plateauet afsamlet, og Udbyttet var interessant. Vi gik saa nogle Turf langs Kysten og klatrede op gennem nogle stejle og modbydelig glatte og vaade Kløfter, hvor

Isen hølves af Slædeskoene

Søfuglene havde Reder. Forsøgte at fotografere de smaa Dværgfalke, der boede her.

Den 16. og 17. var stadig det samme. Samlede og fotograferede saa godt det lod sig gøre. Om Aftenen den 17. holdt de indfødte et stort Dansegilde til Ære for de sibiriske Gæster.

Endelig d. 18. begyndte Vejret at bedres. Vi forsøgte at faa en Baad over til Storøen, men først Kl. 3 Eftm. var en Baadejer villig til at vove Forsøget, og da var det for sent til at være os til Nytte. Desuden havde jeg faaet en slem Forkølelse med Tilbehør af Halsbetændelse.

Tschuktscherne rejste den 18. Kl. 6 Em. Det var ejendommeligt at se deres „Høvding“ stille sig op og kommandere sine Folk og Eskimoerne og at se dem lystre. Det var ganske ueskimoisk. Jeg gad vidst, om det er en gammel Skik i hans Land eller om han blot kopierede de lokale Sovjet-Myndigheder. Men virkningsfuldt var det. Jeg vilde gerne have fotograferet ham, men det ønskede han ikke, saa jeg maatte nøjes med at snap-shotte Afrejsen.

Den 19. var Vejret slaaet om til Sydvest og Regn. „Silverwave“ skulde efter Aftale været her for at hente os, men kom ikke. Doktors Humør var meget langt nede, han havde intet spist i de sidste 3 Dage.

Min Halsbetændelse tog til, og jeg havde Feber. — Den 20. kom en lille aaben Motorbaad „Nuvivak“, sendt ud efter os i Stedet for „Silverwave“, der laa i Pt. Clarence. Den sidstnævnte havde været oppe ved Cape Prince of Wales, men Skipperen vilde ikke gaa ud i det Vejr. Baaden førtes af et Par Lapper i Renskompagniets Tjeneste. De var absolut ikke Sømænd, havde haft Vanskelighed med Maskinen og i det hele taget haft en svær Overfart. Men naturligvis maa det saa meget mere paaskønnes, at de havde haft Mod til at gaa over, naar den store og stærke „Silverwave“ ikke turde. De kom i Land i deres egen Slæbejolle, da Eskimoerne ikke vilde sætte en Skindbaad ud for at hente dem. Jeg blev i Sengen hele Dagen, og Doktoren havde det nærmest værre.

Den 21. var Vinden løjet af lidt, men det regnede stærkt, og der gik svær Sø. Alligevel bestemte vi os til at gaa, og Doktoren tog med i Stedet for at vente længere paa Krydseren. Thorbjørn havde eftersat Mukkebikken og faaet den til at gaa, og med det samme, han var ved det, tog han Ror og Kommando, og Lapperne havde intet imod at blive Passagerer.

Vi kom afsted Kl. 11 Form. Søen var svær, men vi kom da godt over til Cape Prince of Wales, det nærmeste Land. Her forsøgte vi at finde et Sted at ligge, spildte endda en hel Time med det, men det

var haabløst. Der var intet andet at gøre end at gaa sydefter, ned til Rensdyrstationen Teller inde i Pt.

Clarence-Bugten, hvor Baaden havde hjemme. Men det blev meget svært.

Paa den Kurs havde vi Vind og Sø lige i Stevnen, senere kom Tidevandsstrømmen ogsaa imod. Regn og Tykning havde vi hele Tiden. Baaden lækkede og tog Søer ind, Maskinen truede tidt med at gaa i Staa. Havet her er grundt og Kysten ganske lav, saa det i Regntykningen var svært at se, hvor selve Kystlinien laa. Og da senere Mørket kom til, var det helt umuligt. Kun Brændingen gav en Anelse om, hvor langt man skulde ud.

I Begyndelsen stod Doktoren og klamrede sig fast saa godt, han kunde, men saa fik han alle Søerne over sig. Og da han er klejn af Skikkelse, og da Thorbjørn har mere end Garderhøjde og tilsvarende Drøjde, saa fandt de paa, at Doktoren kunde stille sig om i Læ af Thorbjørn. For han skulde jo have

Søerne alligevel, og saa slap Doktoren for noget af det vaade.

Maskinen truede tit med at gaa i Staa

Da Klokken blev 11 om Aftenen, var det Tid, at Kronometrene skulde trækkes. Jeg havde dem paa mig, og det var min Pligt. Men jeg laa og tænkte paa, om det egentlig var til nogen Nytt mere. Thorbjørn havde nu staaet til Rors, siden vi forlod Diomedøen, og han var ved at blive træt. Og hvad saa, naar han ikke kunde længere? Jeg tror ikke, der er mange, der i sig forener saa megen Kendskab til Baad og Maskine, til Vejr og Vind paa en arktisk Kyst og samtidig saa megen Styrke og Udholdenhed, baade sjælelig og fysisk, som Thorbjørn, og jeg ved, at havde han ikke været med i den Baad, var vi ikke kommen

igennem. — Lidt over Midnat var vi naaet saa langt ind, saa Thorbjørn kunde lade Lapperne afløse sig. Vi naaede Teller Kl. 4 Morgen.

DEN første Morgen i Jerusalem vaagnede jeg ved en besynderlig Lyd. Da jeg et Stykke Tid havde ligget og lyttet og grundet over, hvor den kom fra, stod jeg op for at se efter. Da jeg lukkede de indvendige Vinduesskodder op, fik jeg Forklaringen – i Karmen mellem de dobbelte Skodder sad to Turtelduer og kurrede. Nu spredte de Vingerne og forsvandt ud over Jerusalems Tage. Aftenen forinden havde jeg

vel gaaet Vejen tilbage og har set Solen gaa ned bag Judas Bjerg.

For en ung Mor, der nylig har rejst sig fra sit Leje, kan denne støvede og stenede Vej mellem Bethlehem og Jerusalem have været lang nok at gaa. I sig selv er den dog kun en lille halv Snes Kilometer og befares i vore Dage paa et Øjeblik af de susende Automobiler. Hvis man en Aften gaar over

Udsigt over Jerusalem fra Oliebjerget

staaet ved det samme Vindue og hørt Byens brogede og mangfoldige Lyde langsomt stilne hen, og ved Midnatstid begyndte Jerusalems Haner paa en Gang at gale. Da maatte jeg tænke paa en Midnatsstund for Aarhundreder siden, da et Hanegal her paa det samme Sted vakte et Menneske til Bevidsthed om hans dybe Fald. Nu mindede dette kurrende Duepar mig om en lille fattig Kvinde, som engang med et Barn i Favnen gik Vejen fra Bethlehem ind til Templet i Jerusalem for at fremstille den Lille i Helligdommen og bringe det billigste af alle Ofre for sin Renselse – to Turtelduer. Ved Aftenstid er hun

paa Oliebjerget og sætter sig f. Eks. paa den Top, hvor de siger, Himmelfarten fandt Sted, og ser mod Vest, ind i den synkende Sol, saa ligger Kedron-Dalen foran ens Fødder, og ovre paa den anden Side tegner Jerusalems Mur og Tempelruinerne sig som mørke Silhuetter mod de gyldne Aftenskyer. Men vender man sig og stirrer mod Syd, skimter man længst ude, halvt skjult i de dærende Taager, Omridsene af en By. Det er Bethlehem.

Jeg saa den en Foraarsdag, paa den Tid, da Markens Liljer breder deres valmuerøde Tæppe henover det grønne Græs. Den

Bethlehem

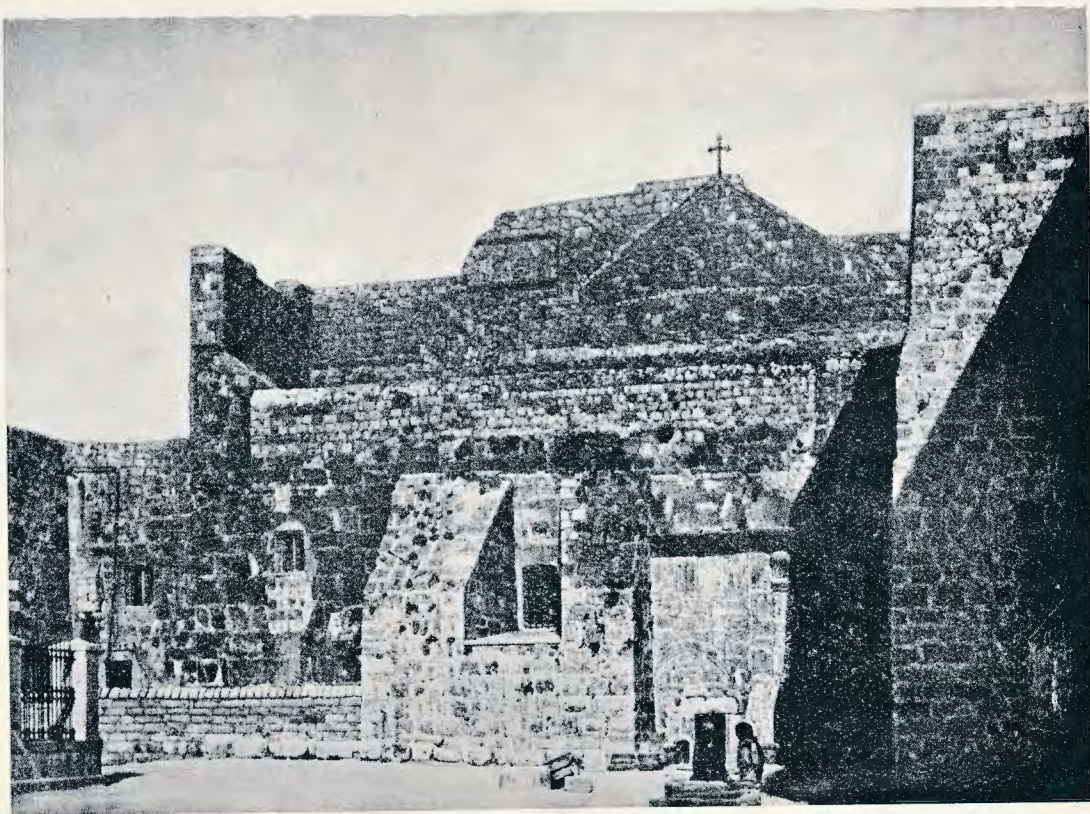
laa svøbt i Sol, og endnu staar den i min Erindring som et mildt og solbeskinnet Minde. Det er underligt, at mens de Byer i Galilæa, som Jesus engang raabte sit Ve over, Korazin og Bethsaida og Kapernaum, bogstavelig er udslettet, saa kun et Par fattige Hytter minder om, hvor de laa, er hans Barn-doms Byer - Bethle-hem, hvor han fødtes og Nazareth, hvor han voksede op - endnu bevaret, og er endda de to eneste Byer i det hellige Land, som bærer Kristendommens Præg. I Bethle-hem bor der nu 6000 Kristne og nogle faa Hundrede Muhammedanere og ingen Jøder. Adskillige Steder angiver et Kors over Døren, at her har Menesker til Huse, som tror paa ham, der fødtes i denne By Julenat.

Om nogen Bygning i Verden kan gøre Krav paa Kristnes Opmærksomhed, saa maa det da være Fødselskirken i Bethlehem. Den aabne Plads foran den er da ogsaa Samlingssted for Turister og Pilgrimme fra Alverdens Lande. - Mens de tager den,

i det ydre saare uanselige Bygning i Øjesyn, omringes de af ivrige, indfødte Handlende, der med mange Ord søger at afsætte deres egne Husflidssager, særlig de berømte Bethlehem-Stjerner, der er nydeligt udskaaret i Perlemor og sælges for en Bagatel.

Er Kirken højst beskeden i sit Ydre, gør dens Indre til Gengæld et uforglemmeligt Indtryk paa den, der ser den. Allerede den lille lave Dør, hvorigennem man gaar ind, er ejendommelig. Der har oprindelig været tre ved Siden af hinanden; men for at Kirken i utrygge Tider bedre kunde forsvares, naar Fjender angreb den, er de to forlængst muret til. Og den eneste, som er tilbage, er bestandig gjort lavere og

smallere, saaledes at man nu aldeles bogstavelig maa bukke sig for at komme ind. Der er en billedlig Betydning i dette, at enhver Besøgende, enten det er en forjaget Turist eller en ydmyg Pilegrim, maa bøje sig, før han betræder denne Kristenhedens ærværdigste Helligdom. Maaske man ogsaa i denne

Bethlehem. Fødselskirken

lave Dør kunde se den endnu dybere Symbolik, at ingen finder ind til Julens inderste Hemmelighed uden med et ydmygt og bøjet Sind. Saa-
dan sang engang Brorson om de ydmyge Steder, hvor man faar Jesus i Tale.

Inde i den Kirke staar man i egentligste Forstand paa Historiens Grund. Den er intet mindre end den ældste kristne Kirke i Verden, bygget i det fjerde Aarhundrede af Kejser Konstantin og hans Mor, over den Klippehule, hvor efter Traditionen Jesusbarnet blev født Julenat. Og ingen anden Kirke har i 16 Aarhundrede haft en saa mærkelig og bevæget Skæbne som den. Gang paa Gang har Flammerne truet med at lægge den i Aske, og vilde og hadefulde Fjender har lagt Planer om at jævne den med Jorden. Men paa underfuld Maade er den hver Gang blevet skaanet, om end den i Kampens Hede har mistet sin fordums Herlighed.

Nu er den uden nævneværdig Pryd – Væggene er nøgne og Taget af Træ. Det, som mest fanger Øjet, er de høje, røde Kalkstensøjler, hver udhugne i eet Stykke. Mellem disse Søjler blev Balduin Juledag 1101 kronet til Konge af Jerusalem. Hver Søjle bærer øverst Korsets Tegn, og gamle, halvt udviskede Helgenbilleder er malet paa Kalkstenen. En Nordbo vil uvilkaarlig søge hen til to bestemte Søjler, og med Bevægelse vil han tyde de næsten udslettede Indskrifter. Paa den ene læses Navnet:

Scs Canutus Rex Danorum,

og paa den anden:

Scs Olavus Rex Norvegia.

Saa-
dan hilses man paa dette fjærne og fremmede Sted af Danmarks og Norges to helgenkaarede Konger Knud og Olaf. Tidens Tand og Fjenders Grumhed har berøvet Kirken dens gamle Billeder og Mosaiker. Man véd, at nogle

Hovedindgang til Fødselskirken.

Bethlehem. Marked ved Fødselskirken

af dem har forestillet de vise Mænd fra Østerland, der tilbeder Barnet i Bethlehem. En af Vismændene var klædt i persisk Dragt, og besynderligt nok har den lille Ting engang frelst Kirken fra Ødelæggelse. Da Perserne i 614 erobrede det hellige Land og Bethlehem, standse de barske Krigere foran dette Billede, hvor en persisk Dragt hilste dem fra deres Hjemland. Saa lod de Kirken staa.

Fra Kirkens Kor fører en Trappe ned til den hvælvede Grotte, hvor Maria siges at have født Verdens Frelser. Traditionen derom er meget gammel og gaar helt tilbage til Midten af det andet Aarhundrede. Under et broget Mylder af Lamper og Helgenbilleder og smagløs katolsk Pynt er der paa dette Sted anbragt en Sølvstjerne i Gulvet, omkring hvilken den Indskrift læses:

*Hic de virgine Maria Jesus Christus
natus est.*

„Her fødtes Jesus Kristus af Jomfru Maria“, Hvor ægte, det hele er, kan være tvivlsomt

Bethlehem. Kristi Fødested.

nok. Men dog vil en Kristen føle, at han her staar paa hellig Grund. I sin Bog „Rejse til Jerusalem“ siger den svenske Professor Frederik Böök, hvem ingen kan beskyldte hverken for Sentimentalitet eller Godtroenhed:

„I Fødselskirken i Bethlehem har man, saavidt det kan konstateres, fejret Frelserens Fødsel tidligere end noget andet Sted, og her har altsaa Julen, den kristne Midvinterfest, sin Oprindelse. Ved Tanken om alle de Barneøjne, som har straalet og lyst imod Bethlehemsstjærnen, ved Mindet om al den Højtidssfred, som Julen har bragt med sig, bliver man varm om Hjertet, og man forlader den store, dystre Basilika med en Følelse af Taknemmelighed“.

Men inden man forlader Bethlehem, maa man et Øjeblik staa paa Randen af den Skrænt, der sænker sig ikke mange Skridt fra Kirkepladsen. Her man Udsigt over Bethle-

hems Marker. Og selv om det er en Solskinsdag, og ikke ved Midnatstid under tindrende Stjærner, saa finder ens Tanker dog let tilbage, over de mange Aarhundreder, til det, som skete paa disse Marker, og som Menneskeslægten aldrig siden har kunnet glemme. Det var her, Hyrderne rejste sig, blændet og forfærdet af det himmelske Lys; det var her, Luften bruste af de hvide Englevinger, og her den første kristne Julesalme blev sunget.

Det er svært at rive sig løs fra dette Sted. Og inde i ens Sind toner det med en egen stille Magt:

„Ære være Gud i det højeste!“

Andersen

S Ø N D M Ø R E

af Kristoffer Randers

*S*taar du ved havet,
 Ude i leden, hvor
 damperen stønner
 Ilsomt paa færdselens veie
 forbi,
 Der, hvor af storme, som
 hylende dønner,
 Bølgen har lavet
 Lunefuldt legende sin melodi, –
 Ser du mod øst over
 aasernes rand
 Alfelet stige
 Op for dit øie et underfuldt
 vinkende
 Skønhedens rige.
 Det er de kneisende,
 svimlende, blinkende
 Tinder i Søndmøres alpeland.

Staar du ved Havet . . .

Jorden har avlet dem, – havet har født dem,
 Tusinde aar
 Luften har skallet dem, regnen har blødt dem,
 Tunget dem, taarnet dem, spaltet dem, stødt dem,
 Indtil de staar
 Staute som gubber med graanede haar,

Svøbte i iskaaber, skoddeomhyllede,
 Foden af brændingens fraade beskyllede
 Vidner, som kalder for tanken tilbage
 Urtidens dage,
 Dengang da ilden og isen og vandet
 Formede landet.

Svøbte i iskaaber . . .

Nu er de tæmte, de trodsige
 trolde,
 Klemmt mellem skjolde
 Nede i sprækker og skar
 af de revnede
 Klippekolosser,
 Oppe i slagget, som rovlystent
 levnede
 Vaarflammens fosser, –
 Træet har stridt sig,
 Græsset har bidt sig.
 Og hvor – af stenurens
 gærder beskyttet –
 Solen og regnen har kæmpet
 om byttet,
 Langs efter elven og nede
 ved stranden,

Da vil du møde med dragende magt storhedens billed i svimlende pragt . . .

Slikket af sjøen, som skyller
mod sanden, -

Menneskets styrke

Jorden har fristet at bygge

og dyrke.

Der kan du finde i dale og vige

Røgen fra torvdækte hytter at stige;

Dér kan du mødes med veirbidte

mænd,

Pløiende vikingers veie igjen;

Dér kan du se paa de stupbratte
skrænter

Der kan du finde i dale og vige, røgen fra torvdækte hytter at stige

Fjeldfriske jenter

Bølingen jæte, som foringen henter.

Og hvis du kommer en

sommerklar dag

Farende ind ad de speilblanke

fjorde,

Mens paa de store

Stenhuggne søiler med

snefonners lag

Himmelen hvælver sit

blaanende tag;

Vandrer du op i de

lokkende lier

Ind mellem birkene,

lytter til bækkene

Og til de tusinde

lokkende, vækkende

Vaarmelodier, -

Da kan du drømme blandt urer og is

Om det forsvundne natur-paradis

Og, medens duftene bølger, og vinden

Kælent og svalende stryger om kinden,

Glemme dig selv

Under det eviges straalende hvælv, -

Favnes af freden,

Som du forgjæves har jaget herved.

Tro den dog ikke, - det fristende smil

Er kun naturens urolige hvil,

Farende ind ad

Er kun en fri

Medens sin gi

Er kun en lure

Magter, du hø

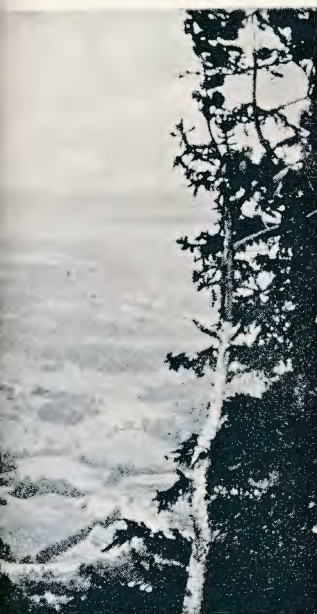
Snart vil bag

Komme fra h

Hylle med ét

Skønhedens ra

Storme vil hy

d i svimlende pragt . . .

ske jenter
n jøte, som foringen henter.

du kommer en
sommerklar dag
ind ad de speilblanke
fjorde,

aa de store
gne søiler med
snefonners lag
en hvælver sit

blaanende tag;
Vandrer du op i de
lokkende lier
Ind mellem birkene,
lytter til bækkene
Og til de tusinde
lokkende, vækkende
Vaarmelodier, -

Da kan du drømme blandt urer og is
Om det forsvundne natur-paradis
Og, medens duftene bølger, og vinden
Kælent og svalende stryger om kinden,
Glemme dig selv
Under det eviges straalende hvælv, -
Favnes af freden,
Som du forgjæves har jaget herneden.

Tro den dog ikke, - det fristende smil
Er kun naturens urolige hvil,

Farende ind ad de speilblanke fjorde . . .

Er kun en fristund, som stormene tog,
Medens sin gispende aande de drog,
Er kun en lurende blund hos de griske
Magter, du hører i kløfterne hviske.
Snart vil bag odden
Komme fra havbanken drivende

skodden,
Hylle med ét i sit favntag det
klamme

Skønhedens ramme,
Storme vil hyle og piske de vaade

Vande til fraa
Og ned ad kli

Løsnede stenske

Da er det umil
Bjergene staar
Sorte som skyg

Regntaagen ha
Tæt som et gr

Tavsheden aar
dig fylder med
Og fra det tur
som livsmodet
Længes du va
Ud til den verd
luftning du t

Men hvis en godveirsdag, føre

Duggperler triller af lyng og o
Modigt du kravler
Opper stenrøser, knauser og
Tusinder fod
Nede fra dalbunden høiden in
Hopper paa blokker og entrer i
Indtil du løfter
Hovedet op over tindernes ga
Da vil du møde med dragend

Da vil du møde med dragende magt storhedens billed i svimlende pragt . . .

Slikket af sjøen, som skyller
mod sanden, -

Menneskets styrke
Jorden har fristet at bygge
og dyrke.

Der kan du finde i dale og vige
Røgen fra torvdækte hytter at stige;
Dér kan du mødes med veirbidte
mænd,

Pløiende vikingers veie igjen;
Dér kan du se paa de stupbratte
skrænter

Der kan du finde i dale og vige, røgen fra torvdækte hytter at stige

Fjeldfriske jenter
Bølingen jæte, som foringen henter.

Og hvis du kommer en
sommerklar dag
Farende ind ad de speilblanke
fjorde,

Mens paa de store
Stenhuggne søiler med
snefonners lag

Himmelen hvælver sit
blaanende tag;

Vandrer du op i de
lokkende lier

Ind mellem birkene,
lytter til bækkene

Og til de tusinde
lokkende, vækkende

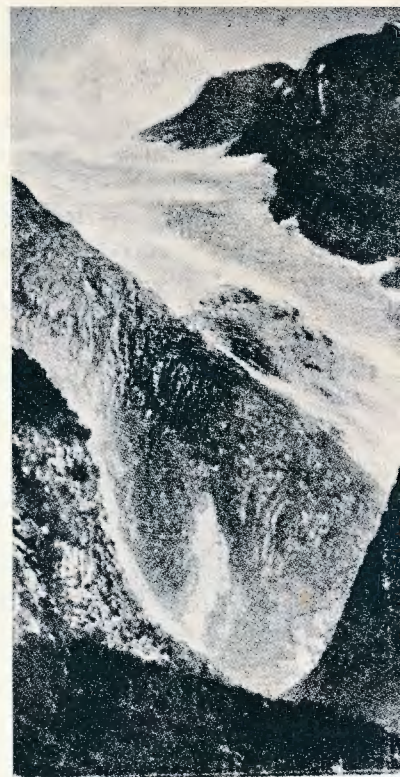
Vaarmelodier, -

Da kan du drømme blandt urer og is
Om det forsvundne natur-paradis

Og, medens duftene bølger, og vinden
Kælent og svalende stryger om kinden,
Glemme dig selv

Under det eviges straalende hvælv, -
Favnes af freden,
Som du forgjæves har jaget herneden.

Tro den dog ikke, - det fristende smil
Er kun naturens urolige hvil,

Farende ind ad

Er kun en fris
Medens sin gis
Er kun en lure
Magter, du hør
Snart vil bag
Komme fra ha

Hylle med ét

Skønhedens ra
Storme vil hyl

Er den dog skøn i sin storslagne vildhed . . .

ikke et græsstraa og ikke et træ, -
Vildskab som raser, og høihed, som sidder
Stirrende over de livløse vidder.

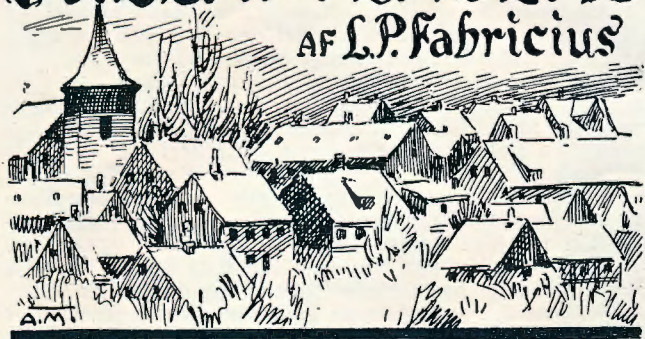
Men ogsaa havet, som blinker i vesten,
Staalhvidt i stillen, blaasort i blæsten;
Tunget af odder med øer og skær
Fjernt og nær
Badende sig i de skvulpende bølger;
Bærende over sit gyngende speil
Seil efter seil,
Medens sig døden i dønningen dølger.
Rastløs det rullede aar efter aar,
Brød sig med brøl over klippernes kanter.
Her er det blot som en strime, der naar
Fødderne knapt af de tause giganter.

Da vil du mærke,
Fjeldene her er de urgamle stærke
Enevoldsherskere, - fjordene kun
Gabende spalter i stenmassens grund, -
Dalene trange, forvittrede rifter,
Nedi hvis bund
Dværge jætternes levninger skifter.

Og du vil kende
Brystet at vides og blodet at brænde,
Medens du drikker i bredfulde drag
Sundhed og sol i den skinnende dag.
Kende, at om end naturen er gold,
Ødselig og kold,
Fattig og gerrig saa livet maa vristes
Ud af dens vold
Tidt kun for atter i kampen at mistes, -
Er den dog sund, saa den vilje og sener
Kraften forlener,
Naar deres seighed i farernes fristes.
Kende, at har den ei sletternes mildhed,
Skovenes sus,
Er den dog skøn i sin storslagne vildhed, -
Skøn, saa du kan
Tænke, naar blikket rundt himmelens rand
Samlende favner det vældige billed:
Her, hvor som dæmning mod nordhavets brus
Klippen er stillet,
Her, hvor blandt alvor, som ydmyghed kræver,
Tankerne lever,
Kan jeg, mens hjertet i stolthed sig hæver,
Hilse mit hellige fædreland!

JULEAFTENS DAG

af L.P. Fabricius

Illustreret af Axel Mathiesen.

Mod Sædvane var Erik Flomer meget tidlig vaagen — allerede ved 6-Tiden. Sandt at sige var det ellers ikke Eriks Skik, for der var nu ingen Tid, hvor han sov saa godt som netop saadan en tidlig Vintermorgen, og hvor han gassede sig i „Kassen“, som naar det endnu var mørkt udenfor. Og i Dag skulde han ikke engang op og i Skole! Det var Juleaftensdag, og egentlig skulde han allerede være rejst hjem til Præstegaarden i Eskeby igaar; men Troppen havde noget Pilleri for med en Jule-Goodturn (de delte nogle Julepakker ud til trængende, hvis Adresser de fik hos Byens Præster), og saa havde han lovet at vente en Dag for at hjælpe „Tolderen“ d. v. s. hans Tropsfører, Toldassistent Halk, med at bringe dem ud, da de andre Patruljeførere var rejst eller stod paa Hovedet i Forretningernes Juletravlhed.

Nu laa han og nød Tilværelsen.

Han boede hos en Præsteenke, der havde kendt hans Forældre fra den Tid, da de var Naboer ovre i Jylland; og da hun netop havde slaaet sig ned i denne By med den gamle Latinskole, dengang da hun blev Enke, saa var det faldet ligesom af sig selv, at han kom til at bo hos hende. Og da hun ikke selv havde Børn, blev han ærlig talt meget forkælet. Det vidste han godt, men lod sig ikke mærke med det, hverken hjemme eller over for Kammeraterne.

Han glædede sig ganske forskrækkeligt til at komme hjem. Naar man er 15 Aar og maa være hjemme fra i Maanedag ad Gangen, saa er der nu intet imod det at komme hjem og blive forkælet af dem allesammen. Saa kan Mor gøre, hvad det skal være, for sin lange Dreng, og den 18-aarige Søster Inge (der er ikke flere Søsken), gør virkelig Stads af ham — saadan var det ikke i gamle Dage, da han boede hjemme! Ja, selv Pastor Flomer taler helt kollegialt med sin lange Søn og behandler ham som et voksent Menneske! Dette: selv at have alle Hjemmets Friheder, men at behandles som en feteret Gæst af de andre, det var noget, der passede for Erik.

For et Par Dage siden havde det nu ellers et Øjeblik set broget ud med Juleforventningerne.

Erik er nemlig en af de Drengene, der er saa normale og usnobbende, at de virkelig sætter en Ære i at have en ordentlig Karakterbog med hjem — uden for mange tger og især da uden Anmærkninger for Optørsel og den Slags.

Og saa skete det uhyggelige for tre Dage siden — Dagen før Juleferien! Erik kunde blive helt kold ved at tænke paa det endnu, som han laa og genoplevede det i sin varme Seng.

De havde Tysk hos Hr. Iversen, en myndig og dygtig Lærer; en af dem forlanger, at man skal kunne sit Kram, og for Resten slet ikke er ligegyldig for, hvordan det ellers gaar Eleverne, uden dog at være paatrængende overfor deres private Interesser. En Mand, der var upartisk og klar og Eriks stille Ideal af en Lærer. „Han er en af dem med Krudt i,“ var den almindelige Dom om ham.

Hvordan det nu gik, nok er det: Erik kommer først op, og det kniber for ham at faa samlet sine Brokker sammen. saa Hr. Iversen, der af en eller anden Grund ikke var i Jule-

humør, ret hurtigt fejer ham af og fortæller ham, at det var sølle, og at det ikke var til mere end g. Den næste kommer op, og uheldigvis havde han nu slet ikke tænkt sig, at det kunde blive hans Tur at komme op den Dag, saa i Løbet af et Øjeblik havde han dummet sig skrækkeligt. Hr. Iversen blev meget irriteret. De kunde jo ingen Ting i Dag. Om de troede, at der skulde sløjes af i dagevis før Festen. Han fik tg — og Eriks var for Resten heller ikke kønnere; der kom et t foran hans g!

Det gav et Sæt i Erik, men han bed Læberen sammen. Hr. Iversen tog fat paa den tredje, og med det Humør han var i, varede det naturligvis kun 0,5, før ogsaa Jørgen var hængt uhjælpelig op.

Nu brød det løs: Det var et magesløst Sløseri. Om de troede, han vilde finde sig i saa ussel en Forberedelse til hans Timer? Ikke een af hele Banden kunde et Suk (Erik kendte slet ikke Hr. Iversen igen). Nu havde de tilstrækkeligt vist, at de var skandaløst forberedt. Jørgens var til det rene „slet“ — og Vagns og Eriks var ikke et Haar bedre! Og alle tre fik malet et tykt „slet“ med et Udraabstegn efter.

Resten af Timen hørte Erik ikke mange Ord. Det kogte i ham af Forbitrelse. Han skulde nok tage sine daarlige Karakterer, naar han havde fortjent dem; men at blive trukket ned, fordi de andre ikke kunde deres Sager, det var oprørende! Og hvad vilde de ikke sige hjemme til et „slet“? Det havde han dog aldrig budt dem før. — Og begynde at forklare og undskyldte sig kunde ingen Ting hjælpe. Hans Far affejede altid den Slags som Pjatteri. „Den, som undskylder sig, anklager sig,“ sagde Pastor Flomer altid. Og selv gad Erik da for Resten heller ikke grave Undskyldninger og sølle Forklaringer frem bagefter. — Men at han skulde taale det!

Da Frikvarteret kom, samledes 1. G. hurtigt talstærkt i et Hjørne af Legepladsen, og det var den Erik, som ellers var saa loyal imod Lærerne, at nogle af de urolige Elementer plejede at aale ham for, at han snobbete for dem, det var ham, der førte det store Ord, og der faldt mange bidende Bemærkninger om Hr. Iversen.

Han var midt i en kraftig Afslutning, da der pludselig opstod Uro i Flokken. Nogle blinkede til ham. Vagn rømmede sig demonstrativt, men Erik hverken hørte eller saa: „Havde han endda givet mig det „slet“ med det samme, saa skulde jeg ikke have sagt noget til det, selvom det var uretfærdig strængt — men at trække mig ned bag efter, blot fordi han blev mere og mere gal, det er dog oprørende uretfærdigt!“

„Hvad behager?“ lød det lige i Nakken paa Erik. Han snurrede rundt — og saa lige ind i Øjnene paa Hr. Iversen!

Det kom ganske uventet for Erik, men saa hed var han i Hovedet, at det ikke et Sekund faldt ham ind at kapitulere — Han saa fast i Øjnene paa Læreren og svarede: „Ja, det sagde jeg!“ — vendte Ryggen til og gik. Hr. Iversen saa forbløffet efter ham.

Men saa begyndte Eriks værste Del af Dagen. Det var galt med det „slet“, det var sikkert og vist; men tusinde Gange værre var det, at han uvægerlig vilde faa en Anmærkning med Næb og Klør for slet Optørsel. Hr. Iversen var ikke af dem, der lod sligt gaa upaataalt hen. Og det gjorde Eriks Far heller ikke.

Men saa skete det, da han stod og skulde gaa, at Hr. Iversen gik lige hen til ham. „Saa, nu kommer det,“ tænkte Erik. — „Erik,“ sagde Hr. Iversen, „du havde fuldstændig Ret. Jeg har strøget dit „Slet“ og for Resten ogsaa Vagns og Jørgens. Du havde ganske Ret.“ Saa havde han rakt ham Haanden og trykket den, og Erik havde knuget igen af et godt Hjerte — sige noget havde han ikke turdet risikere, for at Stemmen ikke skulde slaa Klik; det var vist ikke helt frit, at Øjnene var lidt blanke. —

Erik gav et Hop i Sengen, nu da han tænkte paa det igen. Det var nu ligemeget en rigtig Lærer. Tænk, han var ikke bleg for overfor en Skoledreng at indrømme, at han havde haft Uret! Han var rigtig nok!

Og intet „Slet!“ — og ingen Anmærkning! — og vist saa gode Venner med Hr. Iversen som nogensinde! — For Re-

sten var Erik svært glad for, at Hr. Iversen ikke havde givet sig til at bede om Undskyldning og saadan noget Sludder. Nej, bare: Det var dig, der havde Ret — som den ene Mand kan sige til den anden. — Jo, Hr. Iversen var en Svend.

Og Erik laa og udmalede for sig Julens Herligheder, som de kun kan opleves i en Præstegaard paa Landet.

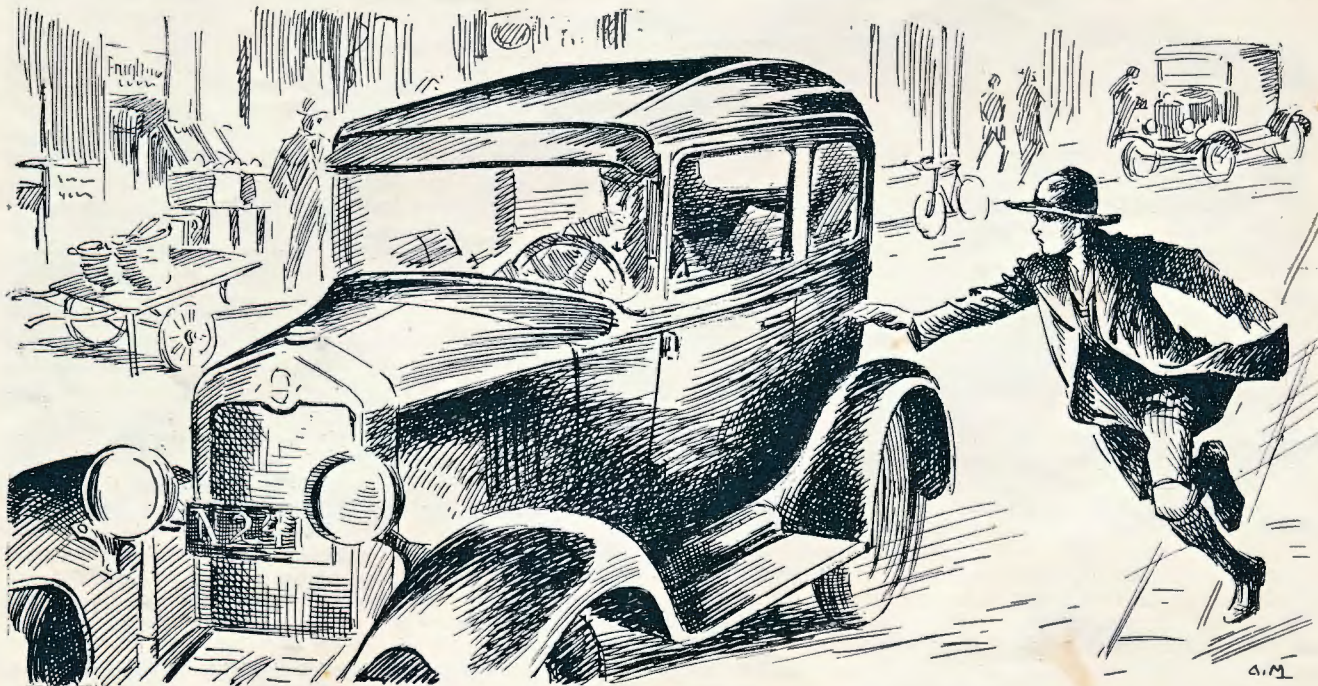
Fru Rasmussen var begyndt at rumstere inde ved Siden af, saa Erik var klar over, at han snart maatte tænke paa at komme af Fjerene, skønt det var bælgmørkt endnu. Det havde sneet nogle Dage i Forvejen, og det var under almindelige Forhold Eriks Yndlingsvejr, men nu var han ikke uden Grund bekymret for, at en rask Snestorm kunde vælte hele hans Julerejse — og hvad saa? — Bare dog „Tolderen“ vilde komme tidligt, for der blev nu en Del at slæbe rundt med — og mon ikke Verner kunde faa fri fra Kontoret om Forniddagen? — Saa kunde de vist blive færdige til Kl. 12,

Kaffe og Flæsk og Chokolade, og hvad de nu indeholdt — og Verner var der ogsaa, saa det skulde nok gaa rask.

De næste Par Timer gik med at trille rundt i Byen efter Anvisning af en lang, efterhaanden baade snavset og krøllet Liste, at sige „Glædelig Jul“ og høre paa Taksigelser, som gjorde de store Drengene ganske flove.

Til sidst var de kommet ud i Byens Udkant, og Erik kunde, trods sin bedste Vilje til at benægte det, ikke undgaa at se, at det ikke blot sneede temmelig stærkt, men ogsaa faldt en Del. Bare det dog gik, dette her!

Han havde netop været oppe paa en fjerde Sal, og da han kom ned, saa han en ung Fyr staa og undersøge Vognen ret grundigt. Erik havde set den samme Fyr et Kvarter Tid før i en anden Gade; da havde han ogsaa haft travlt med at kikke paa den. Han fulgte aabenbart med. Da „Tolderen“ kom ned fra sin Opgang, og da Verner ogsaa var der med det samme, vilde Erik ikke sige noget. De var jo straks færdige, og der er jo saa mange unge Mennesker,

og Rutebilen gik Kl. 12,30. Det kunde lige naa's. Ellers blev det lidt sent, hvis han skulde vente til 2-Toget — og saa var der tre Fjerdingvej fra Stationen. Ja, og Gudstjenesten var jo Kl. 5.

Det bankede paa Døren. Fru Rasmussen vilde gerne spørge, om han ikke for en Gangs Skyld vilde have Kaffen paa Sengen? Under almindelige Forhold laa det ubeskrivelig dybt under Eriks Værdighed med den Slags Blødgørelser — men han laa nu saa godt — og det var virkelig ogsaa venligt af Fru Rasmussen! — saa lidt efter sad han op i Puderne med en Bakke med dampende Kaffe og varme Boller foran sig.

Og saa gik det naturligvis saadan, at da først Kaffen var drukket, smagte Sengen dobbelt saa godt, og da „Tolderen“ stillede Kl. 9, laa Erik og dryssede endnu.

Det maatte gaa i en flyvende Fart med at komme i Tøjet, og imens fik Erik den opmuntrende Oplysning, at „Tolderen“'s Far, som var Grosserer i Byen, havde givet dem Lov til at bruge hans Chevrolet-Sedan til at køre Sagerne rundt med, det var jo meget lettere og meget hurtigere. Den Vogn havde Erik været mange Ture med, og han havde staaet paa Hovedet i Motoren og undersøgt den, saa langt som det kunde tillades uden at skrue noget løs.

I syv Spring gik det ned ad Trappen. Nede paa Gaden holdt Vognen fuldt af Pakker med Margarine og Ris og

der morer sig af at se paa en Bil. — Men da han havde faaet ringet paa i Stuen lige over for og maatte vente temmelig længe, hørte han en Bil blive startet ude paa Gaden. „Tolderen“ og Verner var nu længere nede i Gaden og oppe i nogle høje Huse, saa de kunde ikke høre noget. Altsaa smed Erik Pakkerne og det hele paa Gulvet og fo'r ud paa Gaden, hvor han netop set Vognen gaa i Gang og med stærkt stigende Fart glide bort.

Uden nærmere at tænke paa Hensigten, løb Erik til, og da Hastigheden endnu ikke var kommet helt op, naaede han i sidste Øjeblik at springe op paa det venstre Trinbræt og klynge sig til Haandtaget.

Han skulde lige til at rive Døren op, da Fyren ved Rattet lynsnart slog den lille Stopper ned, som laasede Døren indefra. Dog var Erik ret rolig, for paa et Øjeblik vilde han jo faa Assistance af en Betjent eller af andre Folk.

Men til hans Forbløffelse drejede Manden fra Sidevejen ud paa Landevejen og satte fuld Fart paa bort fra Byen. Den Mulighed havde Erik i Farten slet ikke tænkt paa.

Det var bidende koldt, her hvor Snestormen havde frit Spillerum, og Erik havde kun sin Spejderdragt paa med en tynd Regnfrakke over, saa han forstod nok, at dette gik ikke i Længden.

Bilen fo'r i stærk Fart ud ad Landevejen Øst paa. Hvad i Alverden skulde Erik gøre? Springe af i den voldsomme

Fart kunde han ikke — og for Resten kunde han da heller ikke lade „Tolderen“s Vogn i Stikken. Mennesker var der ingen af paa Landevejen; i det haarde Vejr var der aabenbart ingen, der tænkte paa andet end at hygge sig til Aftenens Fest. — Vognen slingrede gennem Driverne, og Tanken var netop fløjet gennem Eriks Hoved, at her var de ganske ene. Hvis nu Manden stoppede op og sprang ud: kunde Erik saa klare sig? — Da følte han, at alle fire Bremses blev sat i, Vognen kurede halvt sidelæns, og Erik var ved at blive slynget af.

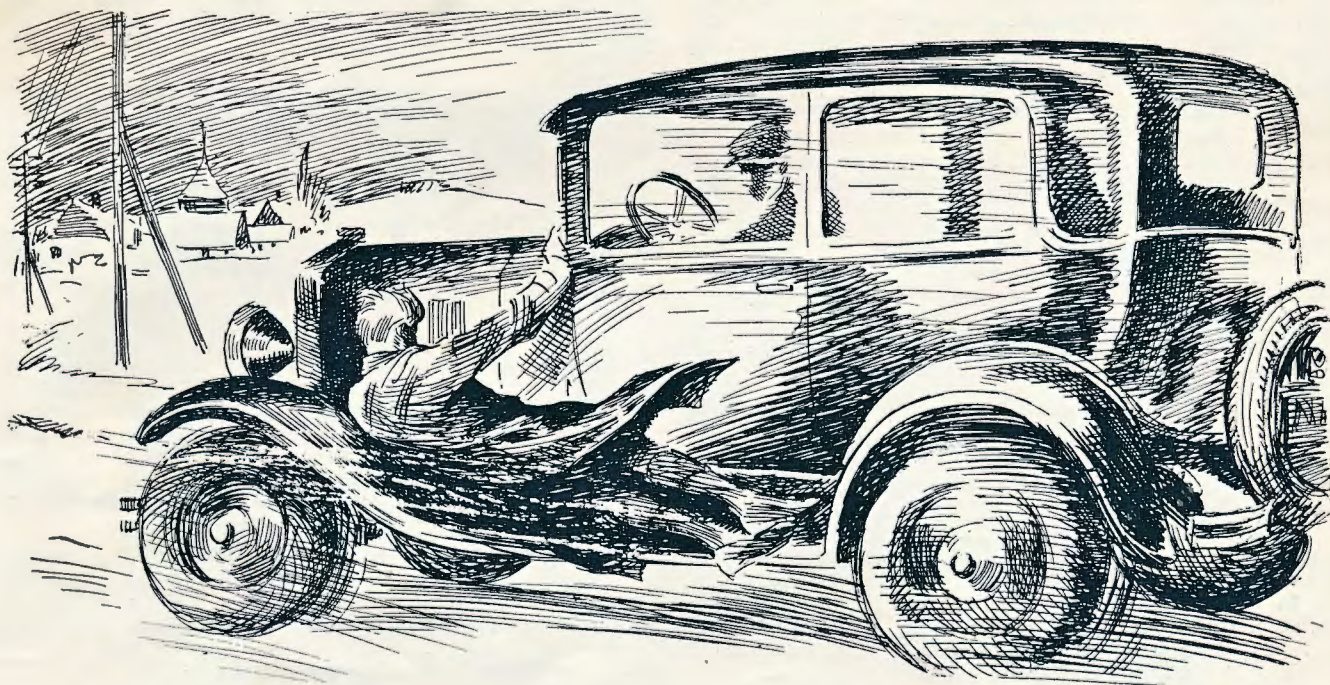
I samme Nu, de holdt, var Erik nede af Trinbrættet. Manden rev Døren op og fo'r ud efter ham. Men Erik var langt den hurtigste af dem. Efter et rask Kapløb ind over en haardfrossen Pløjemark, hvor Erik havde den Fordel, at han fra Børnsben af vidste, hvordan man løber paa ujævne Knolde, gav Manden op og skyndte sig tilbage til Vognen.

Men Erik, som havde faaet dejlig Varme af Løbeturen, og dermed fornyet Mod, fulgte efter. Han stillede sig tæt

over ned imellem Køleren og den venstre Forskærm og støtter Hovedet imod Lygten. — Hvilken Liflighed at ligge ned! og inde fra Motoren, der arbejder, saa Kølervandet er ved at gaa i Kog, stryger der den vidunderligste Varme ud over ham.

Men hvad skulde mon egentlig dette ende med? Hidtil havde han ikke haft Tid til at tænke ret meget derpaa. Han havde haft mere end nok at gøre med at holde fast. Ja, hvor var han egentlig? Ved det bratte Sving, hvor han skulde have været slynget af, drejede de jo Syd paa. Det gik altsaa dog ad Hjemmet til. Mon de egentlig ikke snart nærmede sig til kendte Steder? Erik havde færdedes en hel Del paa Cykle paa Egnen, og Præstefamilier omgaas i Reglen hinanden langt omkring.

Saa godt han kunde i sin kejtede Stilling prøvede han at finde Landemærker i Egnen. Nu kom Sneen fra Siden, saa det gik bedre med at se, men udaset og blændet som han var, flød dog alt sammen i et ensformet Hvidt. Da

ved Vognen, og i det Øjeblik, Manden igen satte i Gear, sprang han atter op paa sin Plads. Øjeblikkelig standsede Vognen igen, og Døren blev revet op, men Erik sprang blot et Par Skridt tilbage, og den Strøm af Forbandelser, som blev udgydt over hans Hoved, rørte ham ikke det bitreste. Da Vognen igen gik i Gang, stod han atter paa Trinbrættet!

Erik var igen hurtigt gennemisnet lige til Marven af sine Knogler. Med højre Haand holdt han paa Dørhaandtaget og med venstre om Stiveren til Solskærmen, men han forstod godt, at han ikke i Længden vilde have Kræfter til at holde fast i den vældige Slingren. Naar saa endda Manden havde kørt ad den sydlige Landevej! Saa have det dog gaaet hjemad. Men med denne Fart maatte de da være mindst et Par Mil Øst paa nu. Om dog Driverne havde været saa store, at de kunde standse den vilde Fart! —

Pludselig drejer Bilen skarpt til højre ned ad en Sidevej, og saa voldsom er Hastigheden, at Baghjulene skridder ud og glider et langt Stykke i det bratte Sving, og kun med Opbydelse af den yderste Kraft formaar Erik at undgaa at blive slynget langt ud i Grøften.

Han forstaar, at nu kan han ikke længere. Om han dog kunde hvile blot et Minut, ja, bare et Sekund! Han ser ned for sig, og i samme Øjeblik tager han sin Beslutning: Han skifter højre Haand hen til venstre og lægger sig frem-

skimtede han noget forude, en mørk Skikkelse i alt det hvide. Jo, det var en Mølle — og ganske rigtigt, den havde kun to Vinger. Tænkte han det ikke nok! Det var Stenbjerg Mølle. Saa var han altsaa kun et Par Kilometer fra Dalby, hvor Aages Far var Præst. Hvem der kunde faa denne vilde Fart standset!

Var der da ingen Udvej, saalænge den Slynge ved Rattet vilde fremad? Som et Lyn fo'r der en Plan gennem hans Hoved:

Nu er de kun en Kilometer fra Byen; der er ikke et Øjeblik at spille. Til sin store Forbavselse ser Manden i Vognen Drengen vende sig om paa Siden og med de valne Fingre begynde at haspe Hjælmens Fjederholder af. Han tænkte, at det var for at faa mere Varme og glædede sig til, at saa kan han vel snart blive ham kvit.

Men Erik skynder sig af alle Kræfter. Han faar Hjælmen løftet. Snefuggene syder og sprutter paa den hede Motor. Han spænder sit højre Ben godt fast mod det fremstaaende Hængsel paa Vogn døren, løfter sig lidt paa venstre Arm, som han støtter imod Lygteholderen, og da han føler, at han kan holde sig fast i Stillingen nogle Øjeblikke, ser han sig fremad. Der er kun et Par Hundrede Meter til Landsbyen.

Saa vender han sig, og med hurtige Bevægelser skruer han til for Benzinhanen mellem Vacuumtanken og Karbu-

ratoren! Nu er Skruen i Bund. Om nogle Øjeblikke maa Vognen stoppe.

Der kommer nogle Eksplosioner i Karburatoren. Farten sagtnes. Nu er de inde i Landsbygaden — og der foran staar en halv Sned Mænd, som er paa Vej ud for at øse Sne. De staar fulde af Forbavselse ved at se Drengen ligge paa Skærmen, og da Vognen standser, omringer de den i Løb.

„Lad ikke ham slippe“, raaber Erik, „han har stjålet Vognen“. Og saa klapper han sammen, og en af Mændene maa løfte ham ned fra hans kolde Post.

Men hvem der ogsaa bliver hjulpet ned fra sin Plads, er Fyren ved Rattet.

*

Nogle Minutter senere sidder Erik i Dalby Præstegaard, og Aage hører fuld af Forundring den mærkelige Beretning! Sognefogeden har taget sig af Tyven, og Vognen er kørt ind i Præstegaardens rummelige Vognport. Saa ringer Telefonen. Der skal siges Besked til „Tolderen“s Fader, at Vognen er i god Behold, og at „Tolderen“ selv skal være velkommen, om han Juledag vil hente den og saa køre videre paa Julebesøg hos Erik. Saa kan han tage Eriks Rejsetøj med, som han havde efterladt i Byen. Der ringes til Eskeby Præstegaard, at Erik er i god Havn, men da Erik hører paa Samtalen imellem Præstefolkene, at man forsøger at overtale til at lade Erik blive, hvor han er, i det haarde Vejr, lægger han sig paa det allerbestemteste imellem. Han skal og vil hjem i Aften! Klokken er kun godt 1, og der er en Rutebil, som han kan bruge det meste af Vejen, og den sidste halve Mil kan han magelig gaa.

Overtor Drengens Udholdenhed er der intet at gøre. Han bliver proppet med varm Mad, kunde have faaet tre Beholdninger af varmt Overtøj, om han blot vilde have taget imod det (en varm Stortrøje kan han ikke slippe for), og med et Par laante Kr. til Billet sidder han en halv Time efter i Rutebilen.

Nu, da han faar Tid til at sunde sig lidt, føler han først rigtigt, hvor udaset han er. Baade hans Legeme og Nerver har skullet svare til betydelig mere, end sundt er. Han er lige ved at synke hen i Døs, men Vognen slaar saa vældige Slag, at Erik og de faa andre Passagerer kastes fra Side til Side. Sagen er, at Vejret stadig forværrer sig. Chaufføren begynder at tale om, at det maaske er tvivlsomt, om han naar i Hus med Vognen til Helligdagen, og at der allerede for flere Timer siden var nogle slemme Driver i Gennemskæringen længere syd paa. Og nu sætter det saadan i med Fygning, at Snemandskabet har maattet holde op for i Dag.

Erik forstaar godt, at det kan blive broget nok med det sidste Stykke Vej. En gammel Bondekone, som med Frygt og Bæven har klamret sig fast under Bilens voldsomme Bevægelser, priser sin Lykke, da hun naar sit Bestemmelsessted, og hun prøver med megen Oprigtighed at faa Erik til at tage imod Indbydelse til hellere at gaa med hende hjem end at risikere Livet i dette Uvejr. Men Erik er urokelig. Selv om han i sit Hjerte ikke er saa stor en Helt, som han giver det Udseende af.

De naar dog lykkelig og vel frem til Korsvejen, hvor Erik skal af. Klokken er blevet tre, og han har en halv Mil at gaa.

Han faar straks Kærligheden at føle, for Sneen ligger næsten en halv Alen højt paa Vejen, og hvor Vinden har kunnet svøbe om en Busk eller gennem et Ledhul, er der høje Driver. Her er imidlertid kun eet at gøre: Knappe den laante Stortrøje godt til, Kraven op om Ørene og af Sted!

Den, der har prøvet at stride sig frem paa en øde Vej i Snefog, ved noget om, hvad Erik følte. Ligesaa meget som af det legemlige Arbejde sløves og trættes man ved den ustandselige Susen og — især — ved Snefogets endeløse Striber hen over Marken. Fra Skyerne og fra Jorden driver Fnuggene hinanden i piskende Jagt. Øreflipperne prikkes og bliver tilsidst følelsesløse. Øjnene trykkes i for at hvile et Øjeblik og aabner sig med Ubehag. Og den ubarmhjertige Vind giver ikke Ro et Sekund.

Erik strider sig da frem gennem dybe Snedriver ad den tunge Vejbane. Han ser næppe Sneen foran sig. Mellem to Hegn er han ved at gaa forover. Her naar Sneen ham til Hoften. Han maser sig lidt fremad, men ser, at det er en kilometerlang Opfyldning af Vejen, han staar over for. Her er kun eet at gøre: han maa ud paa Snevejen.

Langs med den offentlige Vej gaar Snevejen eller „Lodsvejen“ tværs over Marker og gennem Hegn, over Enge og krydsende de rigtige Veje. Det er de Strøg, hvo Erfaringen viser, at Sneen aldrig ligger rigtig dybt. De afmærkes med lange Stager med Halmviske, og Erik begynder i det usikre Skumringslys at spejde efter de velkendte Mærker. Han naar ogsaa frem til det første Par, og nu maser han stadig fremad under nøje Agtpaagivenhed for at finde de næste, men jo tættere Mørket bliver, og jo tykkere Snefoget vokser sig, des vanskeligere er det at orientere sig.

Efter lang Tids Søgen maa han indrømme for sig selv, at han har tabt Retningen. Eet har han dog: Vindretningen siger ham, hvad Vej han skal søge; men nu, da han har tabt Snevejen, gaar han Gang paa Gang i til midt paa Livet.

Som han blindet af Sne tumler ud i en Drive og med en Lavine af Sne efter sig vælter dybt ned, hører han lige ved sig en Kanes Bjælde. Med Hænderne for Ansigtet til Værn mod Vinden vader han hen mod den og ser i Halvmørket en dampende Hest for en lille Kane, som han synes, han kender. Den er aabenbart kørt fast.

Da han kommer nærmere, hører han en raabe: „Men er det dig, Erik?“ — Det var Inge, hans Søster.

Præstegaardsforpagteren vilde ikke have ladet hende køre alene, men hun var urokelig i, at hun sagtens kunde køre Erik i Møde, og det skulde være saa morsomt. Men det varede ikke længe, før hun i en Hulvej havde faaet Kanen kørt fast, og da den ikke kunde vende paa den smalle Plads, havde hun nu siddet fast i lang Tid og ikke anet, hvad hun skulde gøre.

Nu fik Erik et nyt Arbejde; men da han havde faaet Kanen løs og vendt, og det atter under Bjældeklang gik tilbage mod Eskeby, da følte Erik sig som den, der var kommet i Havn fra det vildene Hav.

Og da Kanen var sat ind og de lidt efter sad i den lille, lune Kirke, hvor der trods Vejret var fyldt af Kirkebyens Folk, skønt alle de ude fra Marken maatte blive inden Døre, og da de af fuldt Bryst stemte op: „Julen har bragt velsignet Bud, nu glædes gamle og unge“, og Erik saa sin Far, som han huskede ham hver Jul, saa langt han mindedes tilbage, staaende dybt bevæget for Alteret, da skammede han sig ikke over, at han blev vaad i Øjnene (det gjorde de jo alle), og da syntes han, at Maalet var Strabadserne værd.

Men der var en, der faldt i Søvn i Sofahjørnet den Juleaften!

L. P. Fabricius.

Luhestjerner

En Stjerne randt op i Øster,
saa mildeelig skøn og saa frydefuld klar;
Guds Kærlighed frem over Hvælvet den bar,
da toned de lovsangsroster
som hjemme i Himlenes Helligdom har.

De Klokker de gaa saa rene,
de takker i Himlen for Gæden paa Jord,
og Hjerterne jubler i Syd og Nord
til Pris for den Ene Ene,
som gav os sit hellige eenbaarne Ord.

I Vinterens Muls og Hilde
naar Sindet er bange og Gæden er død,
da hjælper Gud Herren i sværeste Nød,
han rejser vort Haab af Mulsde
og Hilderne springer af Klippernes Skød.

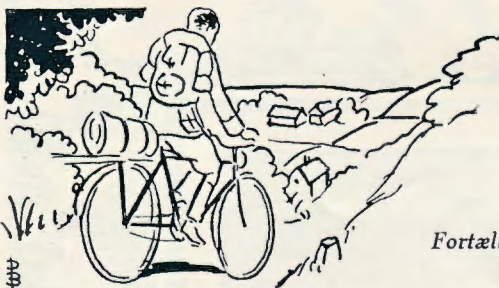
Naar Sjælen har ringe Tider
vi beder vor Gud tage Vilje for Magt,
han tænde sin Stjerne og signe vor Agt
og lade den Bøn, som strider,
mod Fjenderne flyve med Ordet i Pagt.

Ære, evig Ære,
Himmeldrotten være,
Fred paa Jord og Velbehag
i rene Hjerter Dag for Dag.

Chr. Rasmussen

EN FØRERS FERIE

Fortælling af AUGUST KLINGSEY

Illustreret af POUL BECH

Hans Henrik Schou og Oscar Alvildus Hansen tog Ferie samme Dag. Det var ikke, fordi de agtede at tilbringe den sammen, for de anede ikke hinandens Eksistens. Derimod var det til en vis Grad — men ogsaa kun til en vis Grad — ud fra de samme Bevæggrunde, de bestemte sig til i nogen Tid at nyde den fuldkomne Hvile og være helt paa egen Haand uden Forpligtelser eller Ansvar af nogen Art.

Hans Henrik havde uden Sammenligning bestilt mest af de to, men Oscar Alvildus var paa en Maade mest trykket af Arbejdet. Hvilket antagelig kom af, at han aldrig havde kunnet faa Øje paa dets Velsignelse.

Hans Henrik var 27 Aar og Fuldmægtig paa Kommunekontoret. Oscar Alvildus var 17, og hvad hans Livsstilling angaar, lader den sig ikke bestemme med nogen Sikkerhed. Hans Henrik var desuden Spejder — Tropsfører — og lad os nu foreløbig holde os til, hvorledes og hvorfor han tog sin Ferie og gemme Oscar Alvildus til senere.

En Aften i Slutningen af Maj var Schous Tropsassistent og fire Patruljeførere hos ham til en Kop Kaffe og Planlægning af Troppens Lejr i Juli. Da Stedet var valgt og Programmet foreløbig fastlagt, var det, at det utrolige skete, idet Tropsføreren opkastede det Spørgsmaal, hvem der skulde lede den Lejr. Fem forholdsvis begavede Ansigter antog omgaaendé et ganske faaret Udtryk, og Tage Bjerring, Tropsassistenten, gentog: „Hvem? — du naturligvis.“

Tropsføreren rystede paa Hovedet.

„Nej, jeg skal paa Ferie.“

Hvis han havde meddelt, at han skulde i Forbedringshuset, kunde Forbløffelsen ikke have været større.

En Lejr kunde overhovedet ikke tænkes — ja, det maa indrømmes, *tænkes* kunde den uden Schou, men kunde Tanken føres ud i Livet?

„Det er afgjort, at jeg holder Ferie for mig selv, og det er nødvendigt simpelt hen. Jeg trænger til at hvile mig, men jeg trænger først og fremmest til at tænke mig om i Ro og blive klar over, hvor jeg har mig selv. Jeg skylder Troppen at ofre lidt Tid paa mit eget, og jeg faar ikke den Tid paa anden Maade.“

De andre forstod og akcepterede, men da de fire Patruljeførere var gaaet, sad Tage stadig og jamrede stille: „Hvad skal jeg stille op ved Lejrbaalet? Jeg egner mig ikke til det.“

„Du skal fremfor alt ikke prøve paa at „stille noget op“. Sig ved Baalet, hvad du kunde tænke dig at sige i K. F. U. M. f. Eks., og lad for Resten Baalet og Skoven og Vandet tale for sig selv uden at lægge nogen Slags „Lyrik“ i det. Der er Stemningssvindl nok.“

Saaledes fik Tage Bjerring med kort Varsel, men efter langt Overlæg, sin første Tørn med at lede en Lejr, og da Schou anvendte en ikke ringe Del af sin Fritid i en god Maaned paa at give ham gode Raad og overbevise ham om, at han ikke var saa umulig, som han selv troede, saa lykkedes det at faa ham til at gaa til sin Opgave med den Blanding og Fortrøstning og Bæven, som er det frugtbareste Arbejdsgrundlag for en Begynder.

Hvordan han løste den, vedkommer for Resten ikke denne Fortælling; det skal kun bemærkes, at Hans Henrik Schou Dagen før Ferien pakkede sin Rygsæk med fuldkommen Tryghed. Den indeholdt alt nødvendigt og intet overflødig, presset sammen paa den ringest mulige Plads, thi han var fuldt fortløbig med Pakningens Kunst, som næst efter Guldmagerkunsten er den sværeste af alle, og den tyngede ikke mere paa hans Ryg end Tanken om Lejren paa hans Sind, da han cyklede ud ad Byen paa Vej til den fuldkomne Frihed. Han var sikker paa Tage og glædede sig til at være helt sig selv. Men han kendte jo heller ikke Oscar Alvildus.

Denne Herre tog som før sagt Ferie samme Dag. *Tog* er netop det rigtige Udtryk. Det foregik nemlig i al sin Ligeformhed paa den Maade, at han følgende en pludselig Indskydelse kørte den Trækvogn, der var ham betroet af C. P. Jensen, Kolonial og Delikatessehandel, Kirkestræde 17, ind i den nærmeste Gaard, hvor han overlod den til sin Skæbne og forduftede. En Opførsel, der ikke kan undskyldes, men vel forklares under Hensyn til Oscar Alvildus' Karakter og Livssyn, hans Opdragelse og anden Form for Paavirkning.

Sagen var, at han var en Grænseboer — i mere end een Forstand. Han var født og opvokset ude i det underligt tilfældige Bælte mellem Byen og Landet, mellem der, hvor de høje Huse stopper op og der, hvor Marken begynder, ikke de gode, gyldne Kornmarker, men dem med det svedne Græs, der ligger golde og venter paa, at Byen skal naa saa langt ud.

Tømmerplads og Lossepladser, solide „Koloni“-Huse med smaa Haver og tilfældigt sammentømrede Hytter med rustne Kakkellovnsrør stikkende op gennem Taget ligger mellem hverandre.

I de fleste af de smaa Huse sidder solide, jævne Smaakaarsmænd med Trang til egen Jord, er det end aldrig saa lidt, men et og andet er taget i tilfældig Besiddelse af en og anden Person med ikke nær saa agtværdige Tilbøjeligheder og stærkt omtvistelig Soliditet. Den ene er af Byen *sendt* herud som Forpost og Nybygger, den anden er snarere *sparket* herud som besværlig og overflødig.

Herude boede den ældre Kone, der havde paataget sig

— han kørte Trækvognen ind i den nærmeste Gaard, og fordufted —

at være den 9-aarige forældreløse Oscar Alvildus i Mors Sted formedelst en aarlig kommunal Godtgørelse. Hun var en økonomisk Natur, samme Kone, og hun ofrede ikke en Smule mere Kærlighed og Omsorg paa Drengen, end han havde Krav paa for den Sum, der betaltes, og den var ringe. Han fik saa nogenlunde Lov til at skøtte sig selv, og det passede ham godt, men det tjente ham daarligt.

Urtekræmmeren havde ikke betroet ham Penge den Dag, Trangen til Udfærd paany kom over ham, saa han begik intet Tyveri, da han stak af, men det er muligt, at dette var den eneste Grund til hans Hæderlighed, for det maa indrømmes, at han havde rapset før — saadan af og til, naar Lejlighed tilbød sig.

Den Smule Penge, han havde hos sig, var hans med Rette, Resten af Ugeløn, og han kunde tænke sig at anvende den til forskelligt undervejs, men ikke til Befordring. Han prajede Chaufføren paa en Lastbil og fik fri Befordring et Par Mils Vej til den nærmeste Stationsby, hvor han blev sat af ved Stationen og straks gik paa Jagt efter en Nødvendighedsartikel.

„Flag“ var hans Yndlingsmærke, men han kunde ogsaa ryge andet.

I en lille Tobakshandel fandt han, hvad han søgte, og mere til. En Del af dette mere var i fristende Pakninger og let tilgængeligt anbragt paa Disken, og den ældre Kone, der passede Butiken, var længe om — med Ryggen til — at rode Byttepenge frem fra en Skuffe i Baggrunden.

Der tilbød sig med andre Ord en Lejlighed, en af dem, der havde fristet Oscar Alvildus over Evne.

Han strakte en Haand frem mod den nærmeste Stabel, men skottede dog først mod Vinduet.

Det var en vel anbragt Forsigtighed, for uden for Vinduet stod en ung Mand i Spejderbluse. Han var vel standset for at se paa Varerne, men for Øjeblikket saa han paa Oscar Alvildus, og den fremstrakte Haand standsede og sank saa langsomt ned langs Ejermændens Side, mens Drengen tog Øjnene til sig for derpaa at lade dem glide lige gyldigt rundt i Butiken, til Konen kom med Pengene.

Da han kom ud paa Gaden, skævede han lidt uroligt til Manden i Spejderblusen, ventede halvt om halvt, han skulde sige noget.

Men Spejderen lukkede ikke Munden op, saa slet ikke

paa ham, og Oscar drev ned ad Gaden. Et Øjeblik efter cyklede Spejderen forbi ham.

* * *

Teltet laa lige i Skovbrynet og skinnede hvidt mod Baggrundens brune og mørkegrønne. Der var dunkle Skovstier bag det og vid, fri Udsigt foran, netop saadan en Plet, som Schou havde drømt om de sidste Maaneder. Han havde fundet den Søndag Morgen, og nu var det Mandag Aften. Han havde lavet og drukket sin Te og sad nu og røg sin Pibe foran Teltet.

Helt saa fri i sit Sind, som han havde tænkt sig det, havde han ikke været, og det voldte Erindringen om Drengen i Cigarbutikken. Han havde cyklet forbi ham med en Følelse af at være kørt fra noget, han skulde have gjort.

Skønt — hvad skulde han have gjort. Der var intet sket, og Drengen var vel bare stukket af — eller havde spurgt, hvad det ragede ham.

Det var jo heller ikke den Opgave, han havde valgt.

Nej, ganske vist, men havde han valgt rigtigt? Disse Fyre, der gik for Lud og koldt Vand, som han her antagelig gjorde, — var det ikke en Spejderopgave at naa ud til dem?

Jo vel nok — men han havde nu engang sine Drenges og sin Opgave.

Da han rejste sig og bankede Piben ud, opdagede han, at det var blevet mørkere og køligere, end man skulde vente efter Tidspunktet og Aarstiden. Et Par korte, kølige Vindstød fo'r gennem Skoven bag ham, og da han saa op, var der vokset et Halvtag af mørke Skymasser op over Træerne.

En halv Times Tid efter laa han i Teltet og lyttede til Suset af et Regnvejr saa stærkt, som han ikke mindedes at have oplevet det før. Han havde ikke prøvet Teltet tidligere i en rigtig Skylle og var en Smule urolig, men det syntes at skulle bestaa Prøven med Glans; han kunde aabenbart roligt lægge sig og lade sig dysse i Søvn af den ensformige Lyd.

Han var da ogsaa godt paa Vej, da han pludselig lyttede i Vejret.

Det lød, som om der gik nogen udenfor. Tøvende Skridt rundt om Teltet. Et Øjeblik blev der stille, saa var de der igen.

Han fik fat i sin Lommelygte og et Regnslag og lod Lygtens kraftige Lyskegle feje fra Teltaabningen rundt i en Halvkreds. Den fik de piskende Straaler af Regn til at glimte som Sølv i Mørket, den faldt paa de enkelte Træer i Skovbrynet, hvis Stammer skinnede sorte af Væde, og tilsidst paa et menneskeligt Væsen, der syntes vaadere end noget andet.

En halvvoksen Fyr, hvis lange, brune Haar var klistret i Tjavser lige saa tæt til Panden, som det tynde Tøj til Kroppen. Han kneb Øjnene til for det stærke Lys, og saa gjorde han en hurtig Bevægelse, som om han vilde løbe sin Vej. Schou kendte ham straks som Fyren fra Cigarbutikken, og han tænkte tit paa senere, hvor karakteristisk det var, at denne Dreng, der trængte saa stærkt til at komme under Tag, alligevel ved Mødet med et andet ham ubekendt Menneske straks var betænkt paa at stikke af.

Han stak dog ikke af, men kom nærmere i et særdeles tøvende Tempo, som Schou dog paaskyndede ved at sprin-

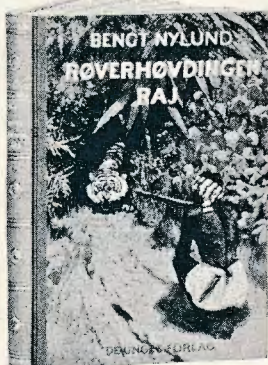
HELLESENS

elektriske Haandlygte

uundværlig i en Spejderlejr.

Hellesens Enke & V. Ludvigsen A/s

Aldersrogade 6, København Str.

BENGT NYLUND RØVERHØVDINGEN RAJ

Bogen handler om Raj, hans Kampe med Kammeraterne, der misunder ham for hans Overlegenhed paa Sportspladsen. En Tigerjagt er skildret med megen Spænding.

Illustreret.

Kartonneret 2,50.

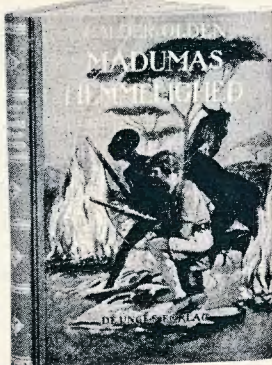
To knagende spændende Bøger fra De Unges Forlag

BALDER OLDEN MADUMAS HEMMELIGHED

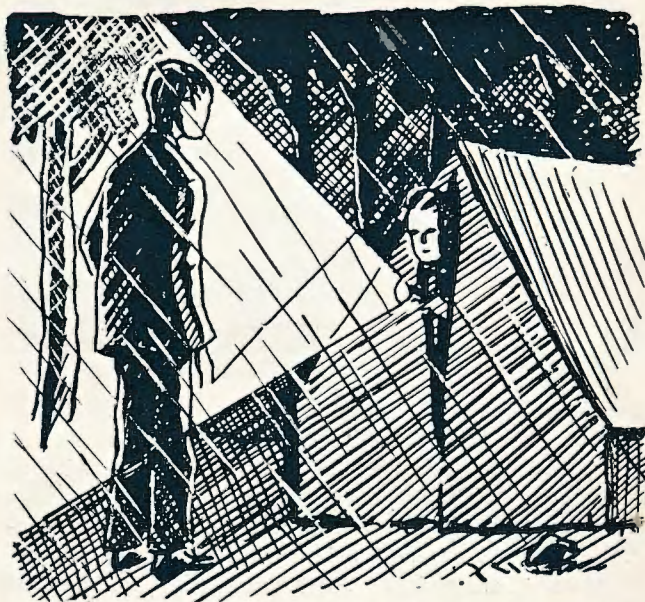
En spændende Fortælling om Rudi som Planter i Afrika og hans Opfindsomhed og Mod under Forsøg paa at finde en forsvunden Slægtning.

Illustreret

Kartonneret 2,50.

ge ud i Regnen, tage ham i Armen og ekspedere ham ind i Teltet. Overdreven god Plads var der ikke, men Schou havde regnet med daarligt Vejr i længere Tid og holdt af at kunne røre sig „indendørs“, saa det gik.

„Hvorfor kom du dog ikke herind med det samme? Og hvorfor vilde du stikke af? Du kan jo ikke være ude i det Vejr.“

„Jeg ved ikke — jeg vidste ikke, om jeg maatte.“

„Spørge sig for maa man altid.“

Schou halede en Bluse, Benklæder, Skjorte og Strømper frem fra Rygsækken.

„Det er for stort alt sammen, men det er tørt. Du kan ikke gaa med de vaade Klude.“

„Aah — det er ikke saa farligt.“

„Vrøvl — skift nu i en Fart.“

Drengen gjorde det. Schou fik noget Brød og Smør frem og fandt noget Kaffe i en Thermoflaske — ikke saa varm, som han kunde ønske den.

„Vil du have noget at spise?“

„Ja — Tak.“

Han spiste ikke — han aad. Da han var færdig, fandt Schou Tidspunktet passende til at faa lidt at vide om sin Gæst. Hvor han kom fra, og hvor han skulde hen, og om det var nødvendigt, han naaede frem i Aften eller i Nat, for ellers maatte han hellere sove her. Det blev han nu vist i alle Tilfælde nødt til.

Til at begynde med var Svarene ikke fri for at være en Smule modstridende.

Først lod det til, at han var arbejdsløs, siden viste det sig, at han havde Ferie —. Hvor i Byen han boede, stod hen i det uvisse, men han agtede sig til en Onkels Gaard for at gaa paa Høstarbejde — nej, det var ikke hans Onkel, det havde Schou misforstaaet — det var bare en, han kendte.

Men han skulde ikke være der til bestemt Tid, da i al Fald først Lørdag.

Det med Gaarden blev slaaet fast, og Oscar Alvildus skildrede Forholdene paa den med en saadan Rigdom af Detaljer, at Schou ikke tvivlede paa, at han løj.

LEMBCKES FRILUFTSUDSTYR

NØRREGADE 15, K. - TLF. BYEN 4986

JULEGAVER

Ski - Skøjter - Kælke - Sparksstøttings
Telte - Kogekar - Primus - Soveposer
Feltsenge - Campingmøbler
Rygsække - Stokke - Skovtasker - Økser - Knive
Service - Toilet- og Første-Hjælpesæt
Foldekajakker - Bueskytte- og Sportsrekvisitter
Spejder- og Vandreudstyr - Militær Ekvipering
Lumberjackets - Sportsskjorter - Skidragter - Vinter-
sweaters - Sportsregn-
tøj - Vindtøj - Tren-
chcoats
Vandresko - Vinter-
fodtøj - Skistøvler
Bjergstøvler

Skriv efter vort store illustrerede Katalog.

Men udenfor øsede det, og selv den værste Løgnhals kunde man ikke sende ud i det Vejr. Der var godt med Hø og nok af Tæpper, og noget efter sov Oscar Alvildus den trygge Søvn, der almindeligt kaldes de retfærdiges.

Schou sov sidst og vaagnede først, og baade Aften og Morgen laa han og tænkte paa sin Gæst. Underligt han skulde løbe paa ham igen, og at Drengen aabenbart ikke havde genkendt ham.

Videre tiltalende var det jo ellers ikke: et Tyveriforsøg i Lørdags og en Kæde af Løgne nu.

Men alligevel — eller netop derfor.

Schou saa hen paa den sovende. Han havde ikke noget utiltalende Ansigt, slet ikke — men et svagt.

Schou saa fra ham hen paa hans Tøj, der laa henne ved den anden Teltvæg. Det var selvfølgelig ikke til at have paa endnu. Han trak Bukserne hen til sig for at føle, hvor vaade de var, og derved faldt en Shagpipe ud af den ene Lomme. Schou tog den op, betragtede den nøje og mumlede: „Ja saa!“

At Fyren havde en Pipe, var ikke mærkeligt, men at han havde *saadan* en Pipe, det var unægteligt paafaldende og kunde give Anledning til Eftertanke. For det var en kostbar Pipe, dyrere end nogen, Schou selv havde ejet.

Det kunde næsten se ud til, at det, der var mislykkedes i den ene Butik, var lykkedes altfor godt i den næste. Men han kunde selvfølgelig have købt eller fundet den. Schou stak Piben tilbage i Lommen, gav sig til at tænke Tingene igennem og lagde en Plan, der efter al Sandsynlighed vilde mislykkes.

Oscar Alvildus tilbragte Tirsdagen hos Schou. Det var

O-O-OH
det smager
godt!

Hvorfor holder
Børn saa meget
af at børste
Tænder med
Kolynos Tand-
pas'a? — Fordi
den smager saa
dejligt og sma-
ger saa længe.

Lær Deres Børn at bruge Ko-
lynos 2 Gange hver Dag — og
gør det ogsaa selv!
Kolynos uskadelig-
gør de farlige Bak-
terier, som i mil-
lionvis forurener
ethvert Menneskes
Mund og undergra-
ver Tændernes
Sundhed og den
kostelige Emaile.

KOLYNOS
TANDPASTA 64

simpelthen nødvendigt paa Grund af Tøjets Tilstand. Han viste Evner for at tænde et Baal og lærte et Par Ting, han ikke havde vidst før.

Da Schou udstrakte Indbydelsen til Onsdag, sagde han mod Forventning: Ja. For det første, fordi Vejret stadig ikke var godt, for det andet fordi Lysten til at tage den med Ro var større i ham end Trangen til Afveksling, for det tredje fordi hans ikke helt ulastelige Samvittighed ikke havde noget imod noget i Retning af et Alibi. Den Kammerat og den Bluse var der en vis Tryghed ved. Onsdag Aften var der kommet endnu en fjerde Bevæggrund til: Dette var egentlig ganske sjov.

Og han blev der Torsdag med — og Fredag.

Der var et vist Slægtskab — om end langt ude — mellem hans Løsgængertilværelse og denne primitive, ubundne og selvhjulpne Tilværelse, og naar det gik som i en Leg, kunde han godt være med til at bestille noget. Han begyndte at finde Spejderlivet „ganske spy“ og ikke helt det samme, som at „spille Idiot i Uniform“. Ja, han drog allerede Dagen efter sin Ankomst praktisk Nytte af en ny Lærdom, idet han paa Tilbagevejen fra det Sted inde i Skoven, hvor han deponerede en bestemt Genstand, sørgede for at mærke sig Terrænets forskellige Ejendommeligheder og deres indbyrdes Belliggenhed for at han kunde være sikker paa at finde nævnte Sted igen.

Han vidste ikke af, at han blev iagttaget, heller ikke, at Schou siden fandt Genstanden, konstaterede, hvad der laa der, og lod det ligge — foreløbig.

Lørdag Morgen befandt Oscar sig uvel. Han havde nu Valget mellem at afbryde dette rolige Liv og foregive at

»Det er jo rart, den kom«.

gaa paa Høstarbejde, eller at æde sine Løgne i sig igen. Og det var vel knapt noget Valg, da han i sidste Tilfælde antagelig vilde blive hevet ud.

Saa var der jo det, at han kunde holde sin Kæft og lade Schou om at gøre Begyndelsen, og det gjorde han.

Men Schou sagde ingenting. Hans fornemste Opgave i den Tid, han var sammen med Oscar, var den *at lade som ingenting*.

Og saa gik Lørdagen som de andre, og Oscar var ikke saa dum at tro, at Schou havde glemte noget. Han var grebet og gennemskuet. Det var hændt før, men det var noget nyt, at det ingen Følger fik, og det var heller ikke før hændt ham at føle sig utilpas paa anden Maade end rent legemligt.

Det kom vel af, at han for første Gang havde løjet for en, han godt kunde lide, hvilket igen havde sin Grund i, at han aldrig før havde truffet nogen, han kunde lide.

Om Aftenen ved Lejrbaalet fløj det saa ud af ham: „Det var altsaa Løgn, det med Gaarden.“

Schou nikkede.

„Ja, det var det jo“, sagde han blot.

Det kunde lyde, som om han ikke regnede en Løgn for noget videre, men Oscar var klar over, at saadan var det ikke.

Saa begyndte Oscar at fortælle en Del om sig selv, der altsammen var sandt, ligesom for at bøde paa det med Løgnet. Han fortalte om sin Skole — den Smule, han kendte til den — om Gadens Kammerater og navnlig om sit Samliv med „hende Edderbassen“, hvormed han mente den Dame, der havde været ham i Mors Sted. Han fortalte ogsaa om Urtekræmmer Jensen og Trækkevognen — „som altsaa var tom“.

Da han syntes at være færdig, sagde Schou — som et rimeligt Svar paa alt dette: „Hvis du har Lyst, maa du meget gerne blive her i næste Uge — men din Plejemor maa have det at vide.“

Ved Hjælp af en Telefonopringning og en Ven af Schou inde i Byen fik hun det at vide, og Mandag Formiddag kom et lakonisk Brevkort: „Hun er ligeglad. Clausen“.

Ja, hun var sikkert ligeglad, og alle andre ogsaa, undtagen Hans Henrik Schou, hvem meget hvilede paa nu.

Ensomhed og Ro til at tænke — ikke denne Gang.

Og i den kommende mærkelige Uge levede Schou helt for et andet Menneske, men han ændrede ikke sine Meto-

der. Heller ikke sine daglige Vaner. Hver Morgen læste han et Stykke i en lille sort Bog, og saa sad Oscar — der mærkeligt nok kendte den Slags Bøger — og saa sig lidt uroligt omkring.

Schou læste ikke højt, men han lod altid Bogen blive liggende, saa Drengen kunde tage den, hvis han vilde.

Og Ugen gik med Madlavning og Spejderdræt og Ture, med Schous besindige Tale og Oscars snurrige Snak, naar han fortalte Schou meget mere, end han selv vidste af. Men en bestemt Beretning, som Schou ventede paa, kom stadig ikke over Drengens Læber.

Lørdag Klokken 4 brød de Lejren, og mens Schou pakkede, forsvandt Oscar i Retning af sit Gemmested, men han sagde intet, da han kom igen, og Schou følte sig trods alt paa Vej til et Nederlag. Det lod jo til, at det skulde blive ham, der blev nødt til at sige noget.

Der var Tid til at trække Cyklen til Stationsbyen, og det blev en rar Tur i det gode Vejr, men den blev til at begynde med gaaet i Tavshed. Den brødes først, da de naaede et lille Hus med en Købmandshandel, der laa i et Vejsving en Fjerdingvej fra Lejren. Og det var Oscar, der brød den.

„Jeg skal lige ind her, gaa bare videre“.

Schou gik, men han var kun kommet et kort Stykke frem, saa var Oscar der igen.

„Det var hurtigt.“

„Der var ingen i Bntiken.“

„Nogen maa der vel være. Jeg vil i al Fald se at faa lidt Chokolade. Nu kan du gaa videre.“

Oscar aabnede Munden, men — lukkede den brat igen, og Schou gik.

Der var slaaet en sær Tanke ned i ham, da Drengen kom saa hurtigt igen. Rimeligvis var det ganske vildt, men alligevel —

Og noget af det, han saa, da han traadte ind, var *den*.

Den laa paa Disken, lidt gemt til Side; man vilde maa-ske ikke have bemærket den, hvis man ikke netop havde set efter den.

Købmanden kom ind og ekspederede. Et halvt Pund Chokolade, saa gerne.

Schou betalte og vendte sig for at gaa, men standsede ved Døren ved et Udbrud fra Købmanden.

„Det var da løjerligt.“

„Hvilket?“

„Dette her“. Manden stod med Piben i Haanden. „Der var en Agent, der prakkede mig et Par Stykker af den Slags Piber paa forleden. De er ellers alt for fine til at jeg kan vente at sælge dem her, men jeg tog dem nu. Han snakkede saa morderligt for dem. Og saa forsvandt en af dem for en fjorten Dages Tid siden. Jeg troede, den var stjalet. Der var en Fyr herinde, der kunde se ud til lidt af hvert. Og nu ligger den her paa Disken. Hvordan kan saadan noget dog gaa til?“

Det var ikke ment som et Spørgsmaal, og Schou sagde blot: „Det er jo rart, den kom.“ Han smilede, da han gik. Han vidste lidt om, hvordan saadan noget gaar til.

August Møller

S. JOHNSEN & CO.'S BOGTRYKKERI

S. Johnsen - P. Moltved

**KVALITETS-
TRYKSAGER**

Wildersgade 46, København K.

Telefoner: Central 10 688 - 10 788

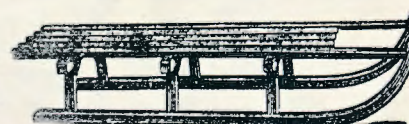
VINTERSPORT

JULEGAVER FOR EN SPEJDER

SKI

Prima norske Aske-Ski, uden Bindinger	19,00
Prima finske, polerede Birke-Ski, uden Bindinger..	21,00
Originale Hultfeldt Bindinger.....	6,00
Børne-Ski, finsk Birk	7,50
Børne-Ski, norsk Fyr	6,00
Bindinger til Børne-Ski.....	2,00 4,00
Ski-Stave, finske.....	2,50 4,00
Ski-Stave, norske, med Stropper til Hænderne....	6,00
Skibluser, vand- og vindtætte	12,75

Sweaters - Benklæder - Huer - Tørklæder.

KÆLKE

Danske Kælke med Jernmeder	6,00
Orig. NAETHER Kælke	9,50 11,50 13,50

SKØJTER

Lagergreen , originale	22,00
Treff , en prima forn. Skøjte til Paaspænding med Haandsving	8,85
Puck , en til Prisen fortrinlig Skøjte. Specielt egnet for Børn	4,50

Stort Udvalg i Raggesokker, Snekstrømper og Luffer.

KØBENHAVN
GOTHERSGADE 115

Carl Lønberg

TELEFON
91.15 - 14.653

K. F. U. M. Spejdernes Depot.

SMILET

Hvad er Forskellen paa en Afrikamissionær og en Æggeblomme? Missionæren er omgivet af Sorte, Æggeblommen af Hvide!

„Jeg kan ikke lide Niels; han vender sig altid om efter mig paa Gaden!“

„Hvor ved du det fra?“

„Var du hos Tandlægen i Gaar?“

„Ja!“

„Hvordan gik det?“

„Fint — han var ikke hjemme!“

„Du, det er en Skam; at Tordenskjold ikke er født i Roskilde!“

„Hvorfor det?“

„Jo, for det sagde jeg i Historietimen i Gaar!“

„Jeg sporede en Bjørn forleden, men fik den ikke.“

„Tabte du Sporet?“

„Næ — det blev for friskt!“

Barberen: „Og hvordan vil du saa klippes, lille Ven?“

Lille Peter: „Li'som Far — og glem ikke det Sted bag-paa, hvor Hovedet kommer op igennem!“

Bokselæreren: „Naa, hvad siger De saa til den første Time?“

Eleven: „Jeg har bestemt at tage Resten som Korrespondancekursus!“

Lidt Spejderhistorie

1908. Afsted til Brownsea Islands Jord Sir B. P. og hans Garde i Nittenhundredotte fo'er for Spejdere at starte.

1909. Og Kuduhornets Toner bar henover Vesterhavet, og her det Hartvig Møller var, der en Patrulje laved'.

1910. I Aaret Nittenhundredti saas Spejderild at fange hos Grane — og han bedst ku' li' at have grønne Drenge.

1911. Af Abespej're mange saas i Nittenhundredel've, huserende saa rædselsfuldt, det ganske Land mon' skælve.

1912. Men senere i Flokken kom der noget mere Orden, dog kaldes noget voldsom maa Matabelesorten.

1913. De Kalølejrdrage gled i Nittenhundredtretten saa „kongelige“ flotte ved Parader der var i den.

1914. Den første store grønne Lejr i Nittenhundredfjorten blev standset ved det slemme Vejr, der blev til Verdenstorden.

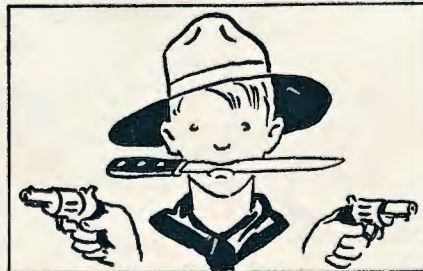
1915. I Nittenhundredfemten fandt man mange Slags — ja lutter af Forsvars-, Nødhjælps-, Proviant-forsyningsspejdergutter.

1916. Der lød et Brag en sildig Kvæld i Førernes Forening, det var da Grane sa' Farvel og gik „I bedste Mening“.

1917. Saa virkede man hver for sig, men Nittenhundredsytten de tvende Parter kunde ej, men burde ha' holdt Bøtten.

1918. Og med at skændes blev de ved, skønt der blev Vaabenstilstand. Blandt danske Spejd're var ej Fred, men nærmest væbnet Tilstand.

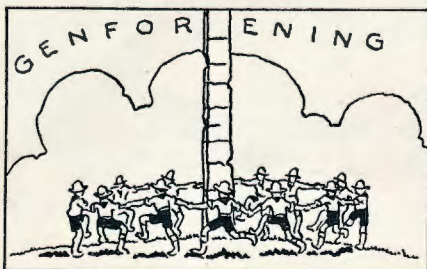

1919. Det næste Aar i Hindsgavllejr Det Danske Spejderkorps drog, og Spejd'res Hjælp til Wienerbørn og Fanger en Rekord slog.

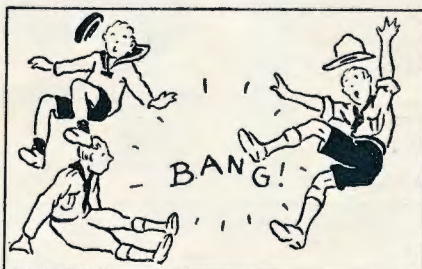

Tegningerne af AAGE GRAVGAARD

Versene af »EN GAMMEL DRENG«

1920. Fra Nittenhundredtyve staar som Mærkepæl for grønne fast Skamlingsbankelejrens Aar med Minderne saa skønne.

1921. I Nitteneenogtyve der en Sammenslutning revned, de hvide, graa og grønne, ak, ej Enigheden evned'.

1922. Med Lembcke og med Bennike i to de gule deltes; at der var Knas, enhver ku' se — det Aar om Strid der meldtes.

1923. Om der var Fred det næste Aar jeg ikke kan erindre; at hver har passet sit, det tror man sikkert end mindre.

1924. Men da den store Jamboree kom, maatte man forliges, thi Verden maatte ikke se, at man i Danmark kriges.

1925. Den grønne Lejr paa Trelde Næs i Nittenfemogtyve trak alle til fra Nord og Syd, som kunde gaa og kry've.

1926. Med Fred og Kammeratlighed en Nytid nu omsider oprandt; det blev en Spejdersejr — man vandt paa begge Sider.

1927. Jens Hvass til Sverrig førte an i syvogtyve Hæren af ottehundred danske Mand, der løb med hele Æren.

1928. I Nittenott'ogtyve vi i Lejr paa Graveshoved de gule saa — og saa de i Turneringer ej soved'.

1929. Et saare mindeværdigt Aar blev Niogtyve, thi der de danske Spejd're enigt gaar paa Englands-Jamboreefærd.

1930. Nittentred've er vi naa't, til Fæng drog de grønne, saa tyve Aar plus to er gaaet — nu vil vi ret begynde.

Finale!

**„COURONNE“ SPIL
„SUOMI“ SPIL
BORDTENNIS**

EN GROS HOS:

SIMON E. KNUDSEN & CO.
BREDGADE 25 C.
KØBENHAVN K.

BØRNE- og
UNGDOMSBØGER

12,500 udsælges
fra 50 Øre.

Største Udvalg
i nye Børnebøger.

LOMMEBOG for
Spejdere og Skoleelever.

Besøg min
JULEUDSTILLING

Billige
Julegaver.

Køb hos Greisen
KRONPRINSENSGADE 3
ved Købmagergade.
TELEFON: C. 4619 og 13 318

Ønsk dig et

Pathé-Kid
FILMSAPPARAT

Kr 58 Kr. 58

Det rigtige Filmsapparat.
Største Udvalg i Film fra
Kr. 2,50

Demonstreres paa Forlangende.

B. OKHOLM
VETERBRØGADE 61

Interiør=Dekorator

Ingvard Christensen

er flyttet til

Tordenskjoldsgade 24

Telefon uforandret Central 2339
og desuden Byen 1349 y

F. A. OTTOS EFTF.

CONDITORI (JOHS. STEEN)

TELEFON 1353 (TRE LEDNINGER)

AMAGERTORV 23
INGEN FILIALER

TIL BRIDGE AFTEN:
DAGENS DESSERT 2 1/2 KR. - BRIDGE BOMBER 3 1/2 KR.

TIL SELSKABER:
FIKSE ANRETNINGER - - - FINE DESSERT BRØD

ALT BEDSTE KVALITET
OVERFLØDIGHEDSHORN MED FIKSE SMAATING OG UDSØGT FYLD

Enhver Spejder

anbefales

⁴/_s A. MEILSØE's

Farveri og kemisk Tøjrensning

Læssøesgade 17 - Tlf. Nora 3588

Jagtvej 19 - Telefon Taga 1657

Spejdere 10% Rabat.

Grundlagt 1870.

Punktlig Ekspedition.

Overflødighedshorn,
- Isanretninger. -
Pyntekager og alle
- Desserter. -
Egne friske, fyldte
- Chokolader. -

Forsendelse overalt.

Galoscher - Overtræksstøvler

Langskaftede Gummistøvler til Herrer, Damer og Børn.

Den danske Gummi-Varmedunk,
pr. Stk. Kr. 4,50 - 5,00 - 5,25 - 5,50 - 5,75 - 6,50 - 7,00 - 7,50.

Gummimaatter. Voxdug til Køkken- og Spiseborde.

Amagertorv **27** Vald. Foersom Amagertorv **27**

København K. Tlf.: Central 4310 København K.
Byen 4310

Her

laves

Spejder=

Emblemerne!

Enhver dansk Spejder –
Husk Mor paa –

1.

Irma Margarine er billigst og bedst –
sæt den paa Bordet til Højtidsfest.

2.

Af Irma Margarine Mor kan bage
den allerlækreste Julekage.

3.

Man køber bedst og billigst, hvor
den lille Irma Pige bor.

KLICHEER
A. HAMMERSCHMIDTS
KUCHE-FABRIK
AARHUS
Tlf. 933 06 915
POSTBOX 131

BEDST OG
HURTIGST

Vi skyr hverken
Ild eller Vand

Vi har som
sædvanligt
spist

**OTA
HAVRE-
GRØD**

til Morgen.

SPORTS AFDELINGEN

EN LYKKELIG SPEJDER

er den Spejder, som
faar sit Spejderudstyr
fra

Crome & Goldschmidt,
fordi han ved, at vor
Sportsafdeling har et
enestaaende godt Ud-
valg af alle de Ting,
som han har Brug for.
Vi har gule og grønne
Spejder-

Uniformer,
baade med Knapper
og Lynlaas - grønne
Spejderhatte
i den fine amerikanske
Kvalitet og Façon,
som kun koster 6.50 og
gule engelske Hatte
til samme Pris. End-
videre nævner vi et
Enkeltmands-
Kogesæt, 3.75 -
Spejderfløjter
i Patruljefarver, 35 Ø.
og finske **Dolke**
fra 1.65.

MATROS- OG FRISÆT

En rask Dreng skal være
rask paaklædt. En fiks
Matrosklædning
gør altid Lykke, for
ikke at tale om et mo-
derne **Frisæt.** - Køb
Drengetøj hos Crome &
Goldschmidt, fordi De
her finder det største
Udvalg
billigst.

BØRNE-AFD

CROME & GOLDSCHMIDT